

S'Arenal de Mallorca

S'Arenal de Mallorca
Butlletí informatiu de les
barriades de C'an Pastilla, Me-
ravelles, Es Pilarí, Ses Ca-
denes, S'Arenal, Son Verí,
Cala Blava, Badia Gran i les
altres urbanitzacions.
Edita Associació de Veïnats
Son Sunyer.
DIRECTOR
Mateu Joan i Florit
IMPRIMEIX
Imprenta Atlante
DEPOSIT LEGAL
PM 473-80
Publicitat i suscripcions
Camí Canteres 132
Telefon 265005 S'Arenal.

BUTLLETI INFORMATIU N.º 15

JUNY 1982

Preu 50 Ptes.

ELECCIONS ANDALUSES

Andalusia: Derrota de la dreta

Una Andalusia sacsejada per la crisi econòmica i l'atur, submergida dins els subdesenvolupament i farta de la inoperància del govern de Madrid ha estat cridada a elegir el Parlament d'Andalusia, encarregat de materialitzar l'Estatut d'Autonomia de la nacionalitat andalusa. La victòria —aplastant i indiscutible— ha estat per un socialisme de signe europeu, disposat a impulsar unes reformes socials i econòmiques que posin fi al drama andalús. Més del 50 dels vots andalusos per al PSOE. Andalusia ha votat canvi. I també la dreta —la por al canvi— s'ha enfortit fins a fer de la reacció representada per AP la segona força d'Andalusia. AP s'ha beneficiat de la "campanya de por" orquestrada per un empresariat andalús immobilitista i conservador. I tres opcions clarament derrotades: UCD, PCE i PSA. L'esfondrament d'UCD ve motivat per la irritació popular andalusa contra un govern indigne per la seva actuació contra l'Estatut d'Andalusia, per les seves promeses incumplides enfront d'una nacionalitat que a vegades frega el Tercer Món. UCD ja no representa res a Andalusia, ni tan sols la dreta, que ha passat a mans d'AP. El PCE recula per les seves misèries i divisions internes. Quin canvi social pot impulsar un comunisme estantís, estalinitzat i anacrònic? Dins l'Europa dels temps moderns és el socialisme l'eina de canvi. El creixement del comunisme resultaria un entrebanc i podria dur a una situació "a la italiana" amb una gran esquerra, però que mai pot accedir al govern. Els andalusos han votat com a veritables europeus, felicitem-los per la claredat i previsió de la seva opció política: el socialisme. I el PSA? Un nacionalisme fals i demagògic, embarcat amb "componendas" amb la desacreditada UCD, més atent a demagògies antibasques i anticatalanes que a oferir un programa de canvi no té res de nacionalista ni d'esquerra. I els andalusos li han vist el llautó. No és denunciant el suposat "imperialisme de la Rambla de Canaletes" com farem sortir Andalusia de la misèria. Als hereus d'Alejandro Lerroux Andalusia ha sabut donar-lo ben d'hora l'esquena. Andalusos, la vostra victòria és la nostra!.

La medalla d'or al mèrit al treball ha estat concedida al nostre veïnat D. Joan Riu i Masmitjà. (A les pàgines interiors, àmplia entrevista).

Can Pastilla: Capital d'Espanya de petanca

(Més informació a les pàgines de barris).

El president de la U. E. Ca'n Pastilla conversant amb el director de la revista "S'ARENAL".

Les dones mallorquines juguen a petanca i, ho fan tan bé o més que els homes. No n'hi ha cap, però de la nostra contrada. La pregunta és: Quan començaran a jugar també les dones d'aquí?

Preguntes a "S'Arenal de Mallorca"

Quan tendrem ràdio en català a qualsevol hora del dia i de la nit?

Quan tendrem, televisió en català tot l'horabaixa i tot el vespre?

Quan s'adonarà la gent de S'Arenal que té una revista a la seva disposició per escriure i expressar les seves opinions?

Quan tendrem aigua i clavagueres a Ses Cadenes?

Quen ens projectaran una pel·lícula en català a S'Arenal?

Quan s'esfaltarà el tros de carrer de devora l'escola?

Quan s'arreglarà la Plaça del Consultori?

Quan s'adonarà la gent que la llengua parlada a València, Catalunya, El Rosselló, Andorra i Mallorca és la mateixa llengua?

Quan tendrem Ajuntament a S'Arenal de Mallorca?

Quan s'adonaran els immigrants de les avantatges que suposaran per a ells, —i per nosaltres— la integració lingüística i cultural a aquesta Mallorca que els ha acollits?

Quan tendrem mancomunitat de transports a l'àrea Metropolitana de Ciutat?

Quan es començaran les obres de l'Autovia de S'Arenal?

Quan començarà la gent a mourer-se per demanar el Pla Parcial i l'Urbanització de Bellavista i Son Granada?

Quan s'adonarà la gent que una de les millors maneres que tenim ara els s'arenalers de solucionar els nostres problemes és estar dins les Associacions de Veïnats?

Quan s'adonaran els empresaris s'arenalers de la conveniència que hi hagi a la nostra zona una platja reservada per nudistes.

Quan començaran els comerciants de S'Arenal a posar el rètol dels seus establiments en català, a més de les quatre o cinc llengües estrangeres acostumades?

Quan ens donaran els nostros polítics l'Estatut d'Autonomia?

Quan hi haurà escoles a bastament per a tots els nins i nines a S'Arenal?

Quan s'obrirà el carrer Pare Rafel Serra-Zama?

Hi ha gent de S'Arenal que fa dos anys i mig que te el telèfon demanat. Quan li posaran?

Quan hi haurà a Ca'n Pastilla una guarderia municipal?

L'any que ve si Deu Voí!!!

Moviment d'objectors de conciencia (Continuació)

Diferents motius per fer objectió de consciència.

2. Motius filosòfics i humans: Que ningú mati un home en nom d'una nació.

La filosofia ha dilatat el seu objectiu de pura reflexió, fins arribar a les reflexions —implicacions crítiques— polítiques, passant inclús per la ciència el cas Einstein: "El desenvolupament de la tècnica en el nostre temps transforma l'ètica de la pau en una qüestió de supervivència per a l'humanitat civilitzada". Un dels sistemes filosòfics fonamentals és el que parteix del valor que té la persona humana; aquest sistema es basa en el respecte i la promoció de la vida.

A partir d'aquí els motius ètics estan mútuament relacionats, destacant com a més forts els qui afecten més directament l'objector: "la guerra és un crim contra l'humanitat". Davant el convenciment que la guerra és humana, du a certes persones a negar a formar part de l'en-

granatge bèl·lic i a lluitar per l'abolició de les seves causes: la violència institucionalitzada, l'exploració de l'home, el control de l'individu, la repressió...

L'objector oposa sempre la seva consciència contra la carrera d'armaments i la cadena de subdesenvolupament, l'exploració i l'irracionalitat dels sistemes basats damunt la força. El respecte als altres pot dur a preferir morir que matar, maldament la nostra societat ens hagi ensenyat una moral (?) molt diferent, en lo que preocupa

és no deixar-se matar sigui així com sigui; i no tan sols això, sinó que ademés ens ensenyen que, si s'ha de morir, més val morir matant.

I seguint en la postura ètica val citar unes reflexions de Mn. Josep Armengou: "Hi ha un mal pitjor que la violència, és la injustícia".

Gandhi: "No col·laborar amb el mal és un deure tan important com col·laborar amb el bé".

"Anar a la guerra si, però a la guerra contra l'analfabetisme, contra la falta de llars pels vells" (UN CAMINO HACIA LA PAZ, del primer grup d'objectors de Ca'n Serra).

3. Motius polítics: Abans de parlar-ne es pot ressaltar dues opcions particulars d'objectió política, encara que per ara no tinguin gaire implantació.

La primera és la negativa de servir en un exèrcit d'ocupació nacional: aquest és el cas d'alguns objectors bascos que es neguen a fer la mili a l'exèrcit espanyol però que la farien si se tractas d'un exèrcit basc. La segona és negarse a fer la mili a un exèrcit imperialista: aquesta és la situació dels joves que es negaren a combatre a la guerra del Vietnam.

Ara bé; aquestes dues postures no qüestionen l'existència de les FF.AA. ni molt menys del Servei Militar, sinó uns tipus determinats d'exèrcit o intervencions militars. L'objectió política més generalitzada qüestiona la institució militar de forma global.

Els exèrcits, braços armats de l'Estat, mantenen el poder per exercir la violència, per mantenir les relacions de producció capitalista i imperialista i unes estructures polítiques determinades.

"Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit

de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire, tenen la missió de garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar la seva integritat territorial i la seva ordenació constitucional" Article 8 de la Constitució Espanyola.

Les FF.AA. haurien d'intervenir en cas que l'esmentada ordenació constitucional fos alterada i se produís el que podríem anomenar "cop d'estat constitucional". És clar que per l'exèrcit el possible enemic no és sols a l'exterior, sino també a l'interior. Si es repasen les darreres actuacions del nostre exèrcit queda el seu paper de defensor de la burgesia: les guerres de Cuba Filipines i Marroc, les intervencions anti-obreres de principis de segle, el cop d'estat a l'any 1936 i encara la de més aprop es la del 23 de Febrer de l'any passat.

Mirant més enllà de les nostres fronteres, a més de reproduir-se el rol de la policia interior de cada estat, el comerç d'armes com el gran negoci de les grans potències, el paper dels blocs militars com a guardians dels interessos soviètics i americans, apareix el factor de perill d'autodestrucció total per mitjà de les armes atòmiques, químiques i bacteriològiques. Només amb les primeres podríem destruir la Terra vint vegades consecutives.

Hom pot dir i no volem donar tota la cupa als militars, donat que ells són només els executors de les accions però no la causa principal del militarisme, les causes del qual són múltiples i complexes que els exèrcits, els arsenals nuclears, els presidents de govern amb armes atòmiques, etc... són el perill que amenaça al Planeta Terra, ja que d'ells depèn la supervivència de la humanitat i de totes les espècies animals i vegetals.

TELEFONS UTILS A S'ARENAL

A LA PART DE CIUTAT

Ajuntament... 227744
Tota casta de desperfectes a la via pública (entre les 13,30 i 15,00) ...
..... 227643-227644
Bombers... 281250-
..... 290017
Residència de l'assegurança social... 289100
Creu roja de Ca'n Pastilla... 264040.
Policia Nacional... 091
Policia Municipal... 092
Policia Municipal de S'Arenal... 267654
Agrupació d'hotelers... 267654
La Porciúncula 260002
Radio Taxi 255440.

A LA PART DE LLUCMAJOR

Ajuntament... 660050
Oficina de S'Arenal...
..... 264071
Bombers... 660756
Policia Municipal...
..... 661767
Guardia Civil... 264121
Ràdio Taxi... 263080
Parròquia... 263265
Club Tots Junts...
..... 265538
Associació de Veïnats...
..... 265005

**FERRETERIA DEL
BRICOLATGE
ES PONT**

**PINTURES
MARINES
VALNAUTIC**

Ferreteria en general

LLOGUER DE:

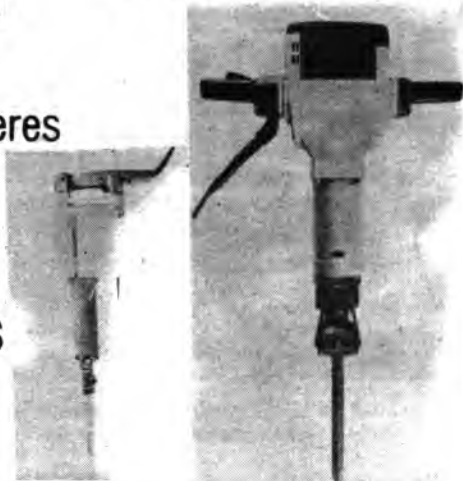
Compressors Hormigoneres
Grups electrogens

MAQUINES DE

DISCO, ROZADORAS

Motocultors

C/. Militar, 282

50 arenalers responen

Sobre la creació del nostre municipi

JOSEP OLIVER I GARAU. Comerciant.
Si. Els arenalers hem de gestionar les nostres coses a la nostra manera. No vull anar a Ciutat ni a Lluçmajor per arreglar papers.

BARTOMEU VINCENÇ I CARDONA. Bar el Puerto.
Si, fa molta falta.

ELIES GARCIA I VILLAR. Bar el Puerto.
Si, podem gestionar els assumptes municipals a la nostra manera.

ANTONI HERNANDEZ I RAMOS. Propietari Bar Malvaloca.

Si: Nosaltres els arenalers som els qui hem fet S'Arenal. Ara, volem comandar dins S'Arenal.

REGINE GRAFE. Professora d'idiomes.
Si:estic a favor de la unitat entre les persones. Un ajuntament ens unirà.

ANTONI ROCA I HORRAC. Propietari FRIED CHICKEN.

Si: Podrem fer una bona planificació de tot allò que és la Platja de Palma.

JOSEP FERRER I CARBONELL. Venedor de premsa.

Si. S'Arenal era molt petit, ara és molt gran i necessita un ajuntament.

ANTONIA CARBONELL I HORRAC. Venedora de premsa.

Si: A S'Arenal hi ha molt de desordre. Amb un ajuntament hi posarem un poc d'ordre.

SEBASTIANA GELABERT I ANDREU. Germana de la Caritat.
M'és indiferent: no me causa cap molèstia la manda d'ajuntament ni crec que me'n causi el fet que en posin.

MARGARIDA ROJAS I PLAZA. Elctrodomèstics BERMAT.

Si: Serà millor per a tota la gent de S'Arenal.

BARTOMEU MESQUIDA VICENS. L'amo del Bar Coves.

M'abstenc: no sé si pot ser bo o dolent.

JUAN CAPACETE RINCON. Picapedrer.

Si: que els posin.

JOSE MORENO I NUNEZ. Picapedrer.

Si: fa falta.

MATEU GAIA Y CAPELLA. Pintor.

Si: fa falta, ja som molta gent.

CATARINA SALOM I CANYELLES. Madona Café Torrent.

Si: això pareix Berlin amb el poble xapat.

FRANCESCA MAS I BALLESTER. Botiguera.

Si: Si tenim qualche cosa a dir, quan tndrem ajuntament podem anar a dirlos-ho.

JOAN VIDAL I NADAL. Caixer.

Si: estarem millor servits que ara que hem d'anar a fora poble.

JOAN PLANELLS I TUR. Meriendas de París.

Si: hem d'ajuntar els dos termes.

MIQUEL SALAMANCA BIBILONI. Músic.

M'abstenc: soc totalment apolític.

MANOLI VERA MARTINEZ. Comerciant.

M'és ben igual.

RAFEL DORADO MELERO. Barman.

Si: tot anirà millor. Els pobles i més els de l'envergadura de S'Arenal s'han de governar per ells mateixos. Fora colonialismes.

MARIA CARME ROCA I FRAGA. Perruquera.

Si: el necessitam. Tots els pobles en tenen.

MONTSERRAT CHILLARON I PEREZ. Perruquera.

Si: S'Arenal esta xapat pel torrent i això ens dona problemes.

JOSEP JUAN I ALVAREZ. Mecànic.

Si: Sempre és millor tenir independència.

MARIA ISABEL CALAHORRA I OBRA-DOR. Dependenta.

Si: volem ajuntament i batle.

MARIA BAUZA I TIMONER. Oficinista Ascensores ASPE.

Si. Tenc infants. Ara s'obrirà l'escola dins el terme de Lluçmajor; jo no els hi podré dur perquè visc dins els terme de Ciutat. Amb un ajuntament unirem els dos pobles i els nostres problemes se solucionaran més fàcilment.

MATEU PERELLO MOLINES. Propietari ascensores ASPE.

Si. és ben necessari, ja hauria d'estar fet. Només ens envien els guàrdies a posar multes i obliden tapar els clots i la vigilància nocturna.

AINA MARIA TORAL I SANCHES. Cambrera de menjador.

Si, és molt important que tots els pobles tenguin ajuntament.

JOSEFA SANCHES CASCALES. Mestressa de casa.

Si; és necessari tenir ajuntament.

JUANA ABELLAN I VILLENAS. Propietària "Bar Joan Carles".

Si, fa falta un ajuntament per no haver d'anar més a Ciutat.

MARGARIDA TOMAS I MAS. Madona de Ca's Baster.

Si, no haurem d'anar a arreglar els papers a fora poble.

CRISTINA TONELLI. Madona Jove Ca's Baster.

Si. El poble està xapat i això dona problemes.

JUAN COBO I ROMERO. Barman S. Diego.

Si, sempre és bo tenir independència.

EDUARDO CORREDERA ROMERO. Cambrer H. Sant Diego.

Si, té les seves avantatges; estarem més ben atesos.

MANUEL RAMOS RAMIREZ. Ajudant H. S. Diego.

Si, no ens haurem de desplaçar per fer les gestions municipals.

MANUEL RODRIGUEZ I CANO. Recepcionista H. S. Diego.

Si, és necessari a tots els pobles tenir un ajuntament, a més estam xapats entre dos termes.

MIQUEL CANALS I PERELLO. Recepcionista H. S. Diego.

Si, ens fa molta falta. Això no pot esperar més.

JOSE MARTINEZ TORRES. Taxista.

Si, S'Arenal ha de ser tot u, de Ca'n Pastilla fins al Cap Blanc.

ANTONI PEREZ LLAMAS. Barman.

Si. Es molt important tenir ajuntament al poble. Si no tens cotxe propi i has de fer gestions a l'ajuntament és molt incòmode.

ANTONIA MARTINEZ I EGEEA. Perruquera.

Si. Sera millor no haver de dependre dels altres.

JUAN FERNANDEZ MARIN. Picapedrer.

Si. Serà millor pel poble.

ESPERANZA SAIZ ARRIBAS. Mestres de casa.

Si, no haurem d'anar a Ciutat a fer gestions.

CARLOTA MORENO SANCHEZ. Cambrera.

Si, no ens haurem de desplaçar tant.

JOSE BENITO PASQUAL. Hosteleria.

Si, tendrem més comoditat, esta massa lluny dels centres de decisió.

JOSE MOLINA ALCARAZ. Cambrer.

Si, és necessari que hi hagui un ajuntament a cada poble.

PEPITA OLIVARES BLEDA. Mestres de casa.

Si, m'agradaria un ajuntament, un jutjat...

JAUME GARCIES I ALBERTI. Xofer.

Si, és convenient, cada poble s'ha de regir per si mateix.

ANTONIA GARAU I GARCIES. Mestressa de casa.

Si, el poble està xapat i això no és bo.

FRANCISCO DOMINGUEZ MUÑOZ. Maitre d'hotel.

Si, crec que fa falta. S'Arenal ja molt gran.

CATARINA CANYELLES I MATE. Mestressa de casa.

Si, no haurem d'anar a Ciutat. Els ir posts revertiran aquí.

ANTONIO SANCHES MARTIN. Bar T rre Effiel.

Si, aquesta barriada ja és molt gran.

ARENALERA, ARENALER!

SI VOLS LA INDEPENDÈNCIA DEL TEU POBLE
AFILIAT AL P.S.M.

TEL. 265005

L'UNIC PARTIT QUE ESTA A FAVOR DE LA
CREACIO DEL NOSTRE AJUNTAMENT

Bústia

PASSETJAR DE NIT PER S'ARENAL? NO, GRACIES!

"Es ben hora que qualqu parlí de la seguretat nocturna a S'Arenal, la qual des de fa algun temps és ben poca".

Fa un parell de dies vaig ésser víctima d'uns "cacos" que obriren el meu cotxe i se'n endugueren objectes personals amb la conseqüent destrossa del pany del cotxe i la normal preocupació de que no ho tornin a fer.

Un parell de dies més tard vaig veure a quatre mocosos de 10 a 14 anys intentant obrir la porta d'un cotxe prop d'on jo visc, cosa que me va fer pensar que poguessin ser els mateixos que pocs dies abans havien violentat el meu cotxe. Vaig telefonar a les autoritats competents que me digueren "Enseguida iremos a ver" pero ningú va venir a veure res.

Jo me deman: Es tan difícil controlar uns nins per que vagin a jeure d'hora? Es que les seves mares estan tan ocupades mirant Dallas que no s'adonen que les seues fills encara no han arribat a casa? Tan difícil és que quan un veïnat crida a l'autoritat perque vengui a veure qualque cosa anormal, aquesta acudeixi?

Per favor, senyors, un poc de serietat. Val?

J. C.

DON BERNAT ROIG CONTESTA

Sr. pare de família:

Contestaré concretament i el més clarament possible als conceptes difamatoris que vostè escrigué damunt mi.

1.-El meu tractament amb els pares i malalts és el més correcte segons possibilitats i temps de que puc disposar.

2.-Respecte a la medicació, prescribesc la que trob més oportuna segons el cas i circumstancies determinades.

3.-Es evident que vostè ni ningú pot afirmar o suggerir que rebí cap comissió d'un laboratori o de qualsevol altre concepte relacionat amb la medicina que no sigui la justa retribució al meu treball professional. Li record que qualsevol altra difamació amb aquest sentit l'hauré

de respondre davant els tribunals de justícia.

Ciutat a 19 de Maig de 1982.

Firmat:
BERNAT ROIG I
JANER
METGE-PEDIATRA

NO LI AGRADEN ELS ANUNCIS EN CASTELLA

Senyor director:

Ha caigut a les meves mans el darrer número de la revista de S'ARENAL i puc dir que m'ha agradat molt. Tot menys un article publicitari d'un metge de S'Arenal que ha obert un establiment d'arrebossar pollastres. El pollastre arrebossat i frit, de cap manera pot ser un aliment recomanable per a la salut, ans tot lo contrari. Tampoc m'ha agradat en absolut l'anuncia que acompanya l'article, tot en idiomes estrangers. Si el diari és en català, els anuncis també ho han d'ésser.

Molt agraïda si us dignau publicar aquesta carta.

REGINE GRAFE

ELS PSEUDOLINGUISTES

La veritat és que no resulta molt corrent de trobar un foraviller de terra endins dir com s'ha de pescar, o un ciutadà de tota la vida donar lliçons de com s'han de sembrar faves, ni a un historiador desafiar a un físic en qüestions d'estructures atòmiques, ni a un físic discutir a un historiador com va ser la caiguda de Tròia. I és que cada u diu sobre el que ha estudiat o entén, menys d'una cosa: de lingüística; aquí sí que tothom hi diu la seva, i la fotuda més grossa és que es dona premsa a totes les animallades sense escoltar el que diuen els lingüistes.

Per ventura si defensant que H3 O és aigua, es guanyassin vots, tots els que no ho sabem averiguar, a hores d'ara, ens trobaríem un bon caramull de polítics desafiant als millors químics en aquesta qüestió.

Això és poc més poc menys el que fan el senyor Abril Martorell, que a casa seva parla en castellà, i la

delegada de cultura (més ben dit d'incultura). El senyor Abril Martorell tingué la gosadia d'afirmar damunt el "Cambio 16" que al País Valencià no es parla català, que el "valenciano" (bajenada number one) està suficientment evolucionat i diferenciats com per poder ser qualificat de llengua. Això ho diu tot i sabent el que diuen sobre aquest tema tots els lingüistes —i dic tots perquè ell no ho és— de per tot arreu.

I per si això fos poc, tot superant d'abril la filla espiritual de la Bece-ril, la delegada de cultura "de esta provincia", va afirmar: "el catalán y el mallorquín son dos lenguas diferentes que provienen del antiguo lemosín".

Au mem, qui la diu més grossa!

Senyors, i senyores, ja està bé d'emboïcar fil, deixau al Cèssar el que és del Cèssar i al lingüista el que és del lingüista.

FONER

NOMES DOS ANYS

De tot arreu ens arriben «visitants», gent que ens assegura que només passarà un parell d'anys a casa nostra: sud-americans, nord-americans... Total, per un parell d'anys, bona excusa, per que han d'aprendre el català? Aquests, a molts llocs, es converteixen en ideòlegs i ja hi som! El català arriba a desaparèixer ràpidament. Què volen aquesta gent? El nostre perenne infantilisme? Allò que quaranta anys de dictadura no va aconseguir? Als meus germans protestants els dic jo, catòlica convençuda: lluiteu, no defalliu pas... Tornareu a lluitar, tornareu a patir, tornareu a vèncer! Vencerem tots nosaltres! Montserrat Feliu. (Badalona).

L'OFICI MES ANTIC DEL MON

¿Per què tenen la majoria d'homes (i algunes dones) el mal costum de dir, com ho fa el senyor R. Draper (AVUI, dimecres 28-4-82, «La gent»), que la prostitució femenina és l'ofici més antic del món, i no es diu que ho és l'ofici de fer la guerra, que és més bèstia i que han exercit des de sempre els mascles?

Les feministes pensem (i en això també ens diferenciem de les altres dones que només pensen el que ja és pensat, quasi sempre pels homes) que en l'antigor, quan dos humanoides mascles volien la mateixa fruita, el mateix bastó, el mateix cau, la mateixa presa i la mateixa femella devien dir: «La qüestió és a cop de roc (si fa no fa com passa ara amb les illes Maldives) o bé s'ho prenen per la força (la violació és l'exemple d'aquest fet, més vell i primitiu, encara, que la prostitució).

La prostitució representaria, doncs, un cert avanç en les relacions humanoides, puix l'indi-

vidu mascle renunciaria a la violència i oferiria quelcom a canvi d'una prestació sexual voluntària per part de la femella. De la xifra de quaranta/cinquanta mil prostitutes a Barcelona (la xifra fa esgarriar quasi tant com la dels avortaments clandestins que s'hi practiquen) es pot deduir que hi ha un mercat potencial de tres-cents a quatre-cents mil serveis diaris i, com a feminista, em pregunto i pregunto: la prostitució existeix perquè hi ha oferta o bé perquè hi ha una forta demanda?

Quant a l'afirmació que fa el senyor Draper, que la prostitució no s'acabarà mai, les feministes creiem el contrari, puix coneixem un camí per a eradicarla... però aquesta ja és una altra història. Montserrat Cases

GERMANS DE LLENGUA I D'ARRELS

Si els valencians, il·lencs, catalans i gent de la Catalunya Nord som germans, això vol dir que som fills de la mateixa mare.

Per tant encara no conec que els fills d'aquesta mateixa mare parlen uns en xinès, altres anglès, llatí o àrab, sinó que parlen la llengua materna, o sigui el català.

Al País Valencià, la llengua que parlem ara i sempre —encara que empréssim algunes variants— és el català, malgrat la tossuderia d'alguns defensors del regionalisme ben entès o LOAPA.

Així que si algú d'aquests senyors no poden veure la realitat històrica i cultural dels nostres països —especialment València ciutat—, a la resta de l'Estat els prego que vagin a l'ofitalmòleg i així veuran les coses clares i tindran cura d'eixa «llengua valenciana» o macarrònica que volen posar-nos. Joan Josep Vallés

BEN AVIAT UN FET

No tinc res contra el castellà com a idioma. Estimo la meua llengua per sobre de tot i per lluitar per ella i per lluitar contra la mandra de la gent nostra, nascuda aquí o no, tota mena de propaganda comercial que m'arriba en castellà, la retorno amb una nota amb llapis vermell que diu: «En català, si us plau».

Tot i que els resultats són sorprenents, no dubto que si es generalitzés aquesta pràctica, la tan necessària normalització lingüística seria ben aviat un fet. Josep M. Vilalta. (Barcelona).

ACLARIMENT PER A FELIPE

Som una nació... envaïda, colonitzada, escarnida. Aquesta és la conclusió a què hom pot arribar veient les coses com van. I a l'independentisme, com a reacció natural.

Es cert, però, que fa molts segles que compartim història i misèries amb altres pobles de la península. Això fa que hi hagi qui s'inclini pel federalisme, més encara perquè en una Confederació Ibèrica hi podria participar Portugal.

Això no obstant, cal tocar de peus a terra i tenir en compte que hi ha una Constitució aprovada. Que alguns grups minoritaris no hi estiguin d'acord, és inevitable; tothom voldria millorar-la segons el seu criteri. I els altres —de dreta o d'esquerra— preferirien abolir-la. Però mentre sigui vigent, és un deure civílic respectar i complir la Constitució. I respectar i co-

mplir la Constitució —que preveu les autonomies— vol dir establir-les sense subterfugis —com el de la LOAPA—, indic

de gasiveria o de males intencions que no poden portar res de bo per a ningú. Josep Soler i Corrales.

usem sempre la
nostra llengua

Subscriu-te a S'Arenal de Mallorca

BUTLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:

☐ Anual 600 ptes.

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____

Gir Postal _____

Signatura, _____

Ompliu aquesta targa i enviau-la al Camí Canteres, 132, s'Arenal.

Pobresa de comunicació i terapia de ternura

La lectura d'aquests titulars: "Sorpresa i susto de una señora caritativa" "El pobre resultó ser un exhibicionista"— ens llança a les següents reflexions que tenen la densitat d'un dels criteris que preferentment voldríem destacar i veure reflectits en la mentalitat i la pràctica de tota Acció Social.

Aquests titulars, i aquests fets, són denúncia d'una de les pobres, misèries i marginacions més greus del nostre temps i de la nostra societat: la difícil o impossible comunicació. Comencem pel segon i anirem al primer. Hem aprofitat lleugerament la anècdota per a profunditzar en un tema de sempre.

1er. POBRESA DE COMUNICACIÓ, DE CONVERSACIÓ, DE DIALEG, DE SIMPATIA.

L'exhibicionista va resultar ser un pobre... de comunicació. Voldríem ressaltar l'altra cara de la moneda, una cara tràgica per manca d'una comunicació normal i segurament a causa d'un efecte inexistent.

I quan les persones "normals" clamen demanant que posin dins la premsa a aquest i a altres "exhibicionistes": borratxos, captaïns, marginats en una paraula, de tots els sexes i edats, que molesten i perjudiquen —diuen— la imatge que del nostre poble desitjam vendre als turistes, estan fent més gros, si pot ser, l'abisme de la incomunicació.

Joves, nins, i adults no tenen, potser, més remei que recórrer a gests extraordinaris per a cridar la atenció, per a deixar constància de la fam de comprensió, per a denunciar el drama de la manca d'efecte en una societat avara de relació i sorda pel qui, malgrat tot, s'empenya en ser escoltat.

Greu acusació. Rel de moltes pobres i mancanes.

Dificultat o impossibilitat de comunicació denuncien també els majors, els ancians en les seves queixes i en els seus desitjos mil vegades manifestats. Per això mateix ens senyalen el camí de la curació, de la teràpia.

2on. Dins de la marginació la curació i l'amor tenen sempre dues vertents obligades: Ternura i radicalitat.

Anvers i revers de la mateixa moneda. Heinrich Boll adverteix: Dins el Nou Testament hi ha una teologia de la ternura (m'atreveixo a la paraula) que sempre és curativa: amb paraules, amb les mans, que també poden anomenar-se carícia, amb besades, una menjada en comú... aquest element del Nou Testament, LA TERNURA no ha estat descobert encara; tot ha estat transformat en baralles i crits; hi ha no obstant això essers que poden ser curats per una veu, simplement pel material sonor d'una veu determinada o per una menjada en comú... I llavors figurem's alguna cosa com a TERNURA... No són els dogmes ni els principis que salven a la gent del suïcid i de la desesperació...

Podem ser impudicament "caritatius" allargant cinc duros a un pobre. Però succeeix una cosa molt diferent quan aquest pobre ve demanant un poc de conversació, una estona del nostre temps. Ah, el temps! El necessitem tot per a coses veritablement útils. Escoltar a un altre, i no sols amb les orelles sinó amb el cor, ho considerem una cosa inútil, una perduda de temps.

Per arribar ben endins en l'acció social hem d'afrontar "l'estar amb", el cara a cara, el compartir temps i sort, salut i taula, pa i paraula. El pas de l'almoina a la dignitat.

Hem d'afegir —encara que avui no és el tema de la "opinió", feta ja moltes vegades— que la TERNURA no invalida la radicalitat ni la força; les fa necessàries com a acte d'amor que es tradueix en lluita i sufriment. Certs comportaments assistencials poden ser regressius i marginadors si no s'engloben dins d'un projecte de transformació cultural, social i econòmica. Sense un plantejament global i sense perspectives de transformació radical no hi ha ternura.

No obstant això, sense TERNURA no hi ha ni home nou ni nova societat. I aquesta és potser la tragèdia dels qui fan feina al camp social: saber posar a la vegada ternura i lluita i que les dues coses socialment se compreguin.

EQUIP DE REDACCIÓ

El personatge del mes

Antoni Martorell, ens contesta 40 preguntes

El nostre personatge del mes és en aquesta ocasió una persona molt coneguda dins la nostra zona turística i especialment dins les urbanitzacions.

Actualment tinent de batle de l'Ajuntament de Llucmajor, abans fou president de la Associació de Veïnats de Cala Blava desenvolupant una labor tremendament positiva, a part d'altres activitats on sempre ha vist altura de mires, noblesa de cor i entrega total. Vet aquí, idò, les 40 respostes.

1. ¿Nom complet i fitxa familiar?

—Antoni Martorell i Oliver, nascut el 27 de juny de l'any 1929, casat quatre fills.

2. ¿Què li agrada més de la vida?

—Poder-la viure amb sentit de responsabilitat.

3. ¿Què entén per amistat?

—Donar sense límit allò que un sap o és.

4. ¿Què entén per amor?

—Donar la vida si és necessari.

5. ¿Què li agradaria ser i no és?

—M'agradaria tenir més cultura.

6. Perquè es va presentar a regidor?

—Per servir els altres.

7. Que li ha reportat el càrrec?

—Satisfaccions i amics.

8. Un nom a l'història?

—Joan XXIII.

9. Un color?

—Roig.

10. Un escriptor?

—Costa i Llobera.

11. Lectura preferida?

—Variada.

12. Què li manca a s'Arenal i urbanitzacions?

—Sempre s'haurà de lluitar per a millorar el medi ambient.

13. Què li va reportar esser president de la AAVV de Cala Blava?

—Una prova de servei.

14. Què li sobre a s'Arenal i Urbanitzacions?

—No res.

15. Què és el que voldria pel terme de Llucmajor?

—Es clar que el benestar vital de cada dia, és més una qüestió de qualitat que de quantitat. Voldria que es revaloritzés de cada dia més l'esser damunt el tenir.

16. Un esportista dins la història?

—Blumé.

17. El seu esport favorit?

—Tennis de taula.

18. Que aprecia més en l'home?

—La seva honradesa.

19. I en la dona?

—La intel·ligència, la integritat, la feminitat.

20. Conversar o escoltar?

—Escoltar.

21. Què en pensa de la guerra dels taxis?

—Que es una guerra absurda.

22. Fins quan durarà?

—Això s'ha d'arreglar i esperar que sia aviat.

23. Com podria mantenir-se i millorar-se la qualitat de vida?

—Despertant l'interès del públic, tant a nivell individual com a nivell institucional. Promovent la implicació i participació en la millora de les condicions de vida de les ciutats.

24. Què li agradaria conèixer i no conèixer?

—A ningú en concret, però si a més gent.

25. El seu passatemps preferit?

—La jardineria.

26. Què és allò que considera més necessari pel terme de Llucmajor?

—Provisió de serveis socials, culturals i educacionals així com una millor estructura en matèria de transport. Una millor estructura recreativa, com també millorar l'oferta de feina.

27. Mar o montanya?

—Les dues coses.

28. Partidari del divorci?

—Sí.

29. La seva opinió damunt les casetes de fora vila?

—Les vull recolzar, però ordenadament.

30. La seva major preocupació com a tinent de batle de Llucmajor?

—Acertar en les meves decisions, obrar amb tota justícia.

31. Una obra de teatre?

—"El diluvio que viene"

32. Una il·lusió?

—No ferir la sensibilitat de ningú amb les meves

paraules o els meus fets.

33. Que entén per política?

—No vull entrar en aquest tema.

34. El seu programa predilecte en televisió?

—"Más vale prevenir", i en general tots els de cultura.

35. Se presentarà a les pròximes eleccions?

—No ho tenc decidit, però pens que no.

36. Per quins motius?

—Simplement crec que cal deixar lloc als altres. Hi ha persones ben qualificades que s'haurien de presentar.

37. Partidari o no de la prolongació de l'autopista fins a Cala Blava?

—Sí.

38. Per què?

—Acurçaria distàncies i seria beneficiós per tot el terme de Llucmajor.

39. Un Consell per a la joventut actual?

—Que cresqui conjuntament amb responsabilitat.

Moltes gràcies, D. Toni.

TOMEU SBERT

Informe del Banc de Bilbao

Els Països Catalans, juntament amb Aragó —que havia format part de la nostra confederació— i Euskadi són les nacions

de l'Estat Espanyol més riques.

Aquesta és la conclusió en vista de l'informe que recentment ha presentat el

Banc de Bilbao.

Devant aquest fet es poden treure un munt de conclusions: Que una nació rica com és la nostra, ha de sufrir la dominació d'una nació pobre com és ara la nació dels castellans.

Que les costes dels Països Catalans avui amb el turisme donen una gran riquesa a la nostra nació, posant-la a l'altura de qual-

sevol país Europeu.

Que una vertadera autonomia per a gestionar les nostres riqueses és imprescindible si volem que la nostra renda per càpita continuï creixent.

Podríem treure moltes més conclusions: ens temem, però que serien anticonstitucionals. Com a bons demòcrates que som no les farem.

ALBORADA

RESTAURANTE GALLEGO

Carretera Militar, 269

Teléfono 26 07 25

EL ARENAL

PALMA DE MALLORCA

Associació de Premsa Forana

Aquest mes darrer hi ha hagut molta activitat dins l'Associació de Premsa Forana.

A primers de mes hi va haver una reunió de representants de diaris de poble al Bar Jamaica de S'Arenal amb l'objecte de preparar l'assemblea que, segons els estatuts, s'ha de fer cada dos anys per a elegir nova junta directiva. Se va acordar celebrar Assemblea a la Ciutat d'Inca dia 17 de Maig a vespre.

Hi van assistir representants de les publicacions "Dijous", "Felanitx", "Manacor", "El Gall", "Perlas y Cuevas", "Bellpuig", "Alaró", "Es Saig", "Sant Joan", "Apostol i Evangelizador", "Llum d'Oli", "Alcúdia", "S'ARENAL" i "Ca'n Picafort".

El tresorer de la Associació, Carles Costa va donar compte de com estàvem de doblers. El superàvit digué és de 164.000 ptes. A continuació es va cessar la Junta directiva i se va procedir a elegir-ne una de nova.

L'antic president, San-

tiago Cortés d'Andraitx, fou reelegit per 10 vots contra 5 del seu oponent Joan Barceló de Porreres.

La Directiva va quedar d'aquesta manera:

President, Santiago Cortés; vice-president, Pere Mulet d'Algaida; secretari, Gaspar Sabater; redactor en cap de "El Día"; tresorer, Carles Costa de Sant Joan, vocals

Joan Barceló de Porreres, Joan Martorell de Sa Pobla i Lluç Oliver de S'Encruia.

Se va comunicar l'entrada a l'Associació de les publicacions "Bona Pau", "Cap Vermell", S'ARENAL, "Diari de Buja", "Es Saig", "Binissalem", "Sa Pobla", "Sa Comara Beneta", "Jussanna", "Ca'n Picafort" i "Ses Salines".

La gent

La nostra revista del mes de maig fou un poc conflictiva. I és que no és gens fàcil escriure a un poble com el nostre, amb gent venguda de totes les parts de la terra que, com és natural, tenen unes mentalitats molt diferents, a més d'esser d'unes extraccions socials no sempre tan elevades com seria de desitjar.

La gent més fina i educada, quan se sent atacada o mal interpretada, explica els seus punts de vista, negocia, parla amb educació... Els altres, els qui no han tengut la sort de rebre una educació o que són un poc psicòpates —que d'aquests també n'hi ha— mostren una agressivitat que a voltes pot ser perillosa.

Una colla d'empleats de l'hotel on jo faig feina —jo també hi era— van anar a la manifestació del mes d'abril convocada per pressionar la patronal mentre es feia el conveni d'hosteleria. La manifestació —ben legal— i que fou un èxit de públic va tenir l'èxit desitjat ja que el conveni, més bo o més dolent, fou firmat evitant-se d'aquesta manera vagues i altres conflictes que haguessin perjudicat tant la patronal com l'obrer.

Per poder donar una

informació gràfica de la manifestació, vaig demanar als meus companys de feina que se posassin davant una pancarta per fer-los una foto, foto que va sortir en primera plana i que va provocar la por i la ràbia dels retratats. Por de ser acomiadats del seu lloc de feina? He anat a quasi totes les manifestacions que s'han fetes a Ciutat aquests darrers anys i puc jurar que no he tengut cap repressalia en matèria laboral per part de ningú. No puc, per tant, comprendre la desesperació d'aquesta genteta al veure's retratats damunt un diari.

Una altre queixa que vam rebre —aquesta de manera molt educada i correcta— fou la del metge Roig, atacat molt injustament en una carta al director de fer una medicina inadequada. Hem parlat amb diferents persones enteses en medicina, i ens hem convençut que el metge Roig és un dels qui practiquen una medicina d'allò més natural i sana de Mallorca. El metge Roig no empra injeccions ni antibiòtics mentre no sia absolutament necessari, ja que aquestes medicines intoxiquen la gent i especialment els infants que són la seva especialitat. Públicament

reconeixem el nostre error publicant aquesta carta que de totes maneres ha aixecat polèmica i pot ajudar a clarificar alguns aspectes de la medicina. Especialment s'hauria de remarcar que de medicina, els qui més hi saben són els metges i apotecaris perquè n'han estudiada. És clar que, en aquesta matèria, com en moltes altres, el qui menys en sap més hi diu.

El metge Dorado —que és el meu metge de capçalera perquè té tota la meua confiança i simpatia— m'ha pregat amablement que rectificàs les meves afirmacions a l'article damunt "Els metges i la gastronomia" que havia obert un bar. El Bar és del seu fill Rafel que el regenta. La senyora Dorado, que és una bona mare, ajuda en Rafel sempre que pot. Que quedin aclarits tots els malentesos i que cada u tenguí allò que és seu. Es ben desitjable.

Per acabar, permeteu-me un consell. No us enrabieu, perquè la vida són dos dies i no val la pena. Ja sé que tanmateix no ho fareu, però gràcies. (Això darrer ho he copiat d'En Planes Sanmartí que escriu a l'Última Hora).

MATEU JOAN FLORIT

HOTEL BAHIA DE PALMA

Perruqueria per homes i per dones
Servei de restaurant

Sala de jocs
AL SERVEI DE S'ARENAL I DE MALLORCA

BRODADTS ES PONT

La casa dels brodats i de les randes, adreços de taula, llençols i mantes...

J. i M.

Exer. Espanyol, 3. Devora el Pont

POLLASTRES ARENAL

TRASSIMENO, 41 (DAVANT EL SUPERMERCAT COP)

POLLASTRES A L'AST PER ENDUR-VOS A CASA
TEL. 261352-265007

ASCENSORS ASPE

Montatges i Reparacions
Tota classe D'ascensors

Carrer Marineta, 7
Tel. 26 62 32 - 54

Gràficart S.A.

★ TIPOGRAFIA ★ OFFSET
★ DPT. FOTOGRAFIC

SANT CRISTOFOL, 116 TEL. 266117
S'ARENAL DE MALLORCA

SA NOVA
IMPREMTA
DE
S'ARENAL

Homes de S'Arenal

Un dels nostres veinats més prominents i que avui és notícia és D. Joan Rius i Masmitjà, creador, juntament amb la seva família, de la Cadena Hotelera Riu.

La notícia, és que el titular del Ministeri del Treball —aquest madrileny que parla català que es En Rodríguez Miranda— li ha concedit la medalla d'or al Mèrit del Treball, guardó ben guanyat després de molts d'anys de feina, i feina, i feina ben feta. A la vista està la Cadena Hotelera Familiar Riu que dona prestigi —doblers— a S'Arenal.

Al seu poble del Pirineu Gironí, on els seus pares feien d'amitgers la gent deia que En Joan Rius era un malfener. Va emigrar a les Amèriques on va fer quatre doblers dins el ram d'hosteleria. L'any 53 va venir a S'Arenal i s'adonà de la promesa de futur que era la nostra platja.

Va comprar l'hotel San Francisco que aleshores era molt petit. No tenien aigua corrent ni telèfon; a més, les autoritats d'aquell temps miraven S'Arenal i comarca amb un cert menyspreu per haver estat zona de republicans. "Pasarem moltes penes" —ens diu el Senyor Riu— "La unió de la nostra família i el treball constant, feren el miracle. Avui donem feina a 700 empleats,

entre els quals hi podem comptar la família, i no sols els fills i néts. Els nebots i altres familiars també ocupen càrrecs directius".

"L'Hotel familiar —diu D. Joan— és el secret. Per un hotel familiar no hi ha crisi. Per una Cadena familiar d'Hotels, manco encara".

Demòcrata de sempre, encara que apartidista, nacionalista de cor, en la seva joventut partidari fou juntament amb En Macià i En Companys, d'ERC. Avui seria partidari d'un partit nacionalista de centre com CDC d'En Jordi Pujol, si un partit d'aquesta tendència operés a Mallorca. Enamorat de Mallorca per la seva similitud amb Girona, la seva terra natal, considera que la seva patria primera és Mallorca i la segona Girona, amb una certa antipatia per Barcelona, els habitants de la qual, com molts de mallorquins, troba massa creguts.

Als seus 74 anys, D. Joan està en plena activitat. És el que ocupa el lloc dels directors quan estan de vacances o de baixa. Confessa la seva manca d'estudis, cosa que ha suplit enrevoltant-se de gent il·lustrada i a base de fer molta feina.

D. Joan i la seva família viuen modestament, tots dins la mateixa casa davant

l'hotel Sant Francisco. No tenen iots ni altres luxes normals en altres hotels. Aquest és potser el secret del seu èxit, que va endavant ara amb la adquisició d'un altre hotel i amb la construcció del Riu Center, complex comercial i cultural que especialment a l'hivern —l'aspecte cultural— podrà donar vida a aquest turisme tan important com és per al de la baixa temporada. Un home intel·ligent, el nostre veïnat, que diu que la vida és molt llarga, que no s'acabarà amb ell sinó que se prolongarà a través dels seus fills, néts i renets. Un home modest que ens diu que hi ha molts marxadors d'aquesta medalla que li han concedit. Noltros pensam que aquesta medalla ha estat ben guanyada.

MATEU JOAN I FLORIT

En aquest Primer de Maig des de la crisi

En aquesta festa de la classe treballadora, abans d'altra cosa, volem connectar amb aquella tradició del Primer de Maig que suposa reafirmar la solidaritat que ens agermana amb tots els pobles i treballadors del món, especialment amb els d'aquells països a on són represaliats en les seves vides i en els seus drets. El Salvador i Polònia —per circumstàncies diverses i difícilment comparables— poden ésser-ne un exemple i un símbol.

Pel que fa a nosaltres "Justícia i Pau-Mallorca" vol oferir a l'opinió ciutadana les següents reflexions al voltant de la nostra realitat:

1.—Enguany la crisi s'ha endurit, al manco en les seves conseqüències. Els problemes són, doncs, més greus i les solucions necessàriament complexes. Per això mateix, no ajuda al descobriment i construcció de sortides vàlides la demagògia, que es pot observar tantes vegades:

1.— a nivell de govern, quan alimenta al poble amb promeses que llavors no compleix o que, ja des d'un començament, sap que són inviables.

b) a nivell d'empresaris, quan s'intenta fer creure als treballadors que, amb constants renúncies obreres sense contraprestacions qualificades, es solucionarà la situació econòmica. Hom pot sospitar que, moltes vegades, més que el problema col·lectiu el que es vol és mantenir, i fins i tot augmentar, el guany dins la situació de crisi.

c) a nivell sindical, oferint anàlisis massa simplistes tant en les causes de la crisi com en les seves possibles solucions.

La demagògia, prest o tard, duu al poble i a la classe treballadora a la frustració, a una manca

de confiança en les pròpies forces i obnubila l'esperança en la utopia, que és el reclam que ens fa seguir caminant....

2.—Per superar molts dels problemes, que avui afecten directament als treballadors, ens urgeix una democràcia cada dia més arrelada en la vida del poble i amb més participació de tothom: hi hem de posar tots les mans, per tal de salvar aquesta democràcia nostra, sorpresa pels golpismes i pels atemptats terroristes.

3.—Cal que l'esperit negociador que es demana a les Centrals Sindicals, legítims representants de la majoria dels treballadors, s'acompanyi d'una més decidida política d'inversions i d'una més eficaç i nombrosa creació de llocs de treball.

4.—Cal que la solidaritat entre tots es concreti en mesures eficaces per repartir, dins el marc de la Constitució, els recursos col·lectius, cada vegada més escassos i que segueixen acaparant, més o manco, les minories privilegiades de sempre.

5.—L'atur, i els qui el pateixen, són els més grans reptes socials que hem d'afrontar a la llum d'aquest Primer de Maig i del seu esperit.

Cal, amb una financiació que gravi als més afavorits, trobar sistemes eficaços per subvenir, amb les prestacions fonamentals i amb una renda mínima garantitzada, aquelles famílies d'aturats, que segons les normes vigents, no tenen dret al subsidi d'atur ni a cap tipus de prestació complementària.

Al mateix temps, cal posar tot el seny a l'hora de legislar noves mesures de contractació temporal perquè, hàbilment manipulades, no es deixi, poc a poc, als treballadors despullats del seu dret fonamental a un lloc de treball estable. En aquest sentit hem de dir que la flexibilització de plantilles, que es reclama des de diferents sectors econòmics, suposaria, abans de res i com a mínim, no deixar als treballadors així comiadats sense cap futur laboral, econòmic i familiar estable, garantitzat, la seva pròxima integració en el món laboral. Si no és així, l'economia estarà servida per l'home, però en contra de l'home, condemnat a la marginació.

6.—Precisament quan les coses no rutllen bé per als treballadors, cal fer una escament i positiva valoració de les Centrals Sindicals i de totes les organitzacions obreres i populars, que defensen els seus interessos i promouen la seva personalització, lliure i solidària. Cal participar-hi activament i críticament.

7.—Per acabar, voldríem juntar la nostra veu a la de tots els que encoratgen l'esperança del poble i dels treballadors: malgrat la crisi, arribarà a bon port la justícia per a tots.

Aquesta és la fe dels pobres i, també, la nostra.

JUSTÍCIA I PAU
MALLORCA

VIAJES KONTIKI
SA
GAT 304

Billets d'avió-vaixell
Excursions, circuits
Reserves d'hotels-minitours etc.
Avinguda Nacional, 13 (entre bal 7-8)
Avinguda Nacional, 58 (davant el bal. 7)
Telèfon 265900.

Panaderia - Pasteleria

BALEAR

Forn - Pastisseria
BALEAR
TÍPICA ENSAIMADA MALLORQUINA
FABRICACIÓ PROPIA
Carrer Balears, 17. Tel. 263010.
S'ARENAL DE MALLORCA

EL METJE B. ROIG, ESPECIALISTA EN MEDICINA DE LA INFANCIA, COMUNICA A LA SEVA DISTINGIDA CLIENTELA QUE HA TRASLLADAT LA SEVA CONSULTA PARTICULAR AL CARRER BERLIN, 17 DE S'ARENAL. TEL. 263522. EL NOU HORARI ES DE 5 A 7 DE L'HORABAIXA, LLEVAT DELS DISSABTES.

Prevenir: Millor per a tots

Les enquestes sociològiques indiquen que amplis sectors de la població (mestresses de casa, persones majors, joves, estudiants) reben la informació sobre toxicomanies a través de la premsa. És necessària, doncs, una informació correcta, exacta i creïble preferentment sobre aquelles drogues que són d'ús corrent al país (Alcohol, tabac, haixí). Aquesta informació no hauria de tenir tints sensacionalistes ni prejutjant la relació droga-delinquència.

La Prevenció no pot centrar-se únicament en les drogues no-legals, sinó que ha de abastar totes les drogues. Ha de ser una prevenció global ja que la atenció a una sola droga no és prevenir eficaçment. I més que un plantetjament negatiu, ha de remarcar la importància de tenir una bona salut.

La prevenció i Tractament de les Toxicomanies no s'improvisa. Tampoc les persones relacionades amb elles. Per això cal formar en aquesta matèria diversos tipus de professionals: apotecaris, metges, ATS, psicòlegs, assistents socials, educadors, policies, advocats, jutges, periodistes i altres. Així, podríem tenir a cada barriada, a cada poble, uns quants professionals capaços de programar, realitzar i avaluar accions educatives damunt les drogues.

"L'educació sobre les drogues hauria de començar des de l'edat més ten-

dra, primer a la llar, després a l'escola tenint en compte el nivell mental i intel·lectual del nin" (UNESCO 1973):

-A la família: ja que els fills adolescents solen saber de drogues més que els pares, és obvi que cal parlar d'aquest tema amb els fills i no als fills.

-A l'escola: no hauria de sobrecarregar els plan d'estudi, sinó incloure a les àries o assignatures existents.

-I tant a la família com a l'escola: és fonamental l'existència d'una atmosfera sana i alegre que promogui de forma global la salut mental de tots els seus components.

-I com tota educació, no pretengui tant facilitar unes receptes, sinó oferir uns elements de judici amb els quals cada persona concreti la seva responsabilitat.

L'enfocament d'aquesta prevenció hauria de ser Psico-Social: "apuntar a les causes de l'abús de les drogues i no sols als símptomes o a les conseqüències que se'n deriven. Una educació preventiva hauria de versar sobre el conjunt de la situació i no sobre un símptoma específic com és ara l'abús de les drogues i les seves conseqüències" (UNESCO 1973)

MESURES A PRENDRE

Reduir l'oferta i disponibilitat de totes les drogues.

Suprimir la publicitat de les drogues de venda le-

gal. (No se pretén la prohibició del consum i si la promoció).

Cal disposar d'una múltiple i variada xarxa de serveis: Serveis pluridisciplinaris, coordinats, a fi de conèixer, estudiar i analitzar, informar i formar, atendre i orientar, facilitar un tractament i una futura reinserció. Ambulatoris relacionats amb els Serveis Municipals integrats en un pla de Salut. Exigència de coordinació entre les persones i tots els centres que toquen aquesta problemàtica, amb criteris comuns i tècniques intercanviables. Models diversos de tractaments, no dogmàtics, que puguin respondre a les distintes situacions que viurà el toxicòman durant el procés.

Encara que sia a llarg termini, podem, des d'una anàlisi de les causes, situar-les dins el seu context social, informar i educar la població en els seus diversos nivells, conèixer la problemàtica de les persones afectades, atendre-les i tractar-les, mentre existeix, una coordinació i creativitat, donar respostes vàlides als nostres intents.

Tot això no és competència d'una sola institució o d'una part de la nostra societat; és responsabilitat de tots.

ANTONIGARAU

Delinqüència: No es un mal exclusiu de la democràcia

SET

La delinqüència és un dels camps MARGINATS més desconeguts i per això, més temut i fantasiat.

Es freqüent escoltar frases que omplen tota la gamma del desconcert i que van des de la mala intenció fins a la ignorància, passant sempre per la manca d'una reflexió seriosa:

-Ens ha envait la delinqüència...

-Això no passava abans...

"La democràcia ens ha duit el desordre"...

- "La delinqüència és un mal o un

tribut de la democràcia"...

-Fa falta mà dura" etc., etc...

Per això, creim que ara més que mai convé llegir les estadístiques amb totes les seves resonàncies.

EVOLUCIO DE LA POBLACIO RECLUSA - TOTALS NACIONALS-

Dades de l'Institut Nacional d'Estadística i de la Direcció General de Presons.

Total Reclusos	Incremento	Penados	Incremento	Preventivos	Incremento
1960 15.202		9.421		5.721	
1965 10.622	-30,1	4.959	-47,3	5.668	-2,0
1970 13.890	30,7	8.203	65,4	5.637	0,1
1971 11.598	-16,5	6.205	-24,3	5.393	-5,1
1972 13.109	13,0	7.152	15,2	5.957	10,4
1973 14.257	8,7	7.882	10,2	6.375	7,0
1974 14.764	3,5	8.483	7,6	6.281	-1,4
1975 8.440	-42,8	3.732	-56,0	4.708	-25,0
1976 9.937	17,7	4.117	10,3	5.820	23,6
1977 9.392	-5,4	3.740	-9,1	5.652	-2,8
1978 10.463	11,4	4.064	8,6	6.399	13,2
1979 15.627	(1) 49,3	5.840	43,7	9.787	52,9

((1) Datos referidos al 1 de marzo de 1980)

OBSERVACIONES

Fa vint anys -1960- hi havia els mateixos reclusos. La diferència és que aleshores estaven callats. No reclamaven els seus drets, no podien organitzar-se, ni defensar-se com ara. Per això mateix no creaven psicosis dins la població. És una avantatge de la dictadura.

La baixada de 1975 no significa que baixàs la delinqüència, sinó que es daren

molts d'indults. Pareix que dins pocs temps tornen a reincidir.

La xifra realment esborronadora, font dels conflictes i protestes, és la que es refereix al presos preventius. Les dues tercers parts dels reclusos estan dins la presó sense haver estat jutjats.

La conclusió és obvia: l'administració de justícia necessita una reforma ràpida i profunda. Per molt delinqüents que ens pareixin, tenen dret a ser jutjats, a sortir de l'angúnia de l'incògnita.

Els fills del carrer

Els nins que es queden al carrer a les hores de classe i que repetidament apareixen als mitjans de comunicació i a les converses de tots són:

1er. Els fills dels immigrants estrangers, que no tenen dret a acollir-se a la Llei de Gratuïtat de l'E.G.B., a causa de la manca de nacionalitat espanyola.

2o. Els fills dels gitanos espanyols, que amb dret a un lloc escolar gratuït, en realitat no poden beneficiar-se'n, per causes socioculturals, que no els permeten seguir el ritme del rígida pla vigent d'educació.

3er. Els fills dels immigrants estrangers espanyols, que una volta arribats a S'Arenal, se troben en una situació precària i sense lloc escolar estatal.

4rt. Alguns nins de pares negligents o mancats

de la formació necessària, com per a adonar-se de la gravetat del fet que els seus fills estiguin vagabundejant pel carrer en hores de classe.

5è. Els nins dults apostats d'altres llocs a fi de ser explotats per adultes que els reparteixen estratègicament pels cantons dels carrers més concorreguts per demanar limosna.

6è. El capítol que més engrossa el nombre de nins que juguen a hores de classe és, paradoxalment el constituït per aquells nins que, encara que estiguin escolaritzats i assisteixin assíduament a classe, no reben atenció durant mitja jornada, per assistir a centres anomenats de "doble torn".

7è. Els nins que, per l'ambient de competitivitat escolar, van directament a la frustració, al fracàs escolar, a la marginació a

l'escola i a la marginació social.

Ens hauríem d'adonar de la gravetat del fet del vagabundeig dels nins en hores de classe:

Petits escamots de preadolescents, avorrits i empatxats de propaganda consumista, sense doblers a les butxaques. Tenen les cames lleugeres, i la gosadia dels pocs anys i el coratge de sentir-se observats per la resta de l'escamot. Fer-se amb una navalla és la passa més sencilla del fenomen "navaller".

La nostra societat s'alarmia i s'indigna davant l'ona de delinqüència infantil que ens evateix. I el delinqüent infantil no és un nin perillós, és un nin en situació de perill. No és un nin que s'hagi de tancar, sinó un nin que cal estimar.

Però la nostra societat oblida que:

Quan l'Ajuntament no concedeix solars per a la construcció de centres escolars nous a les barriades deficitàries de places escolars argumentant que dins pocs anys, a tenor del creixement demogràfic actual sobranen col·legis i se limita a pagar transports traslladant nins d'un lloc a l'altre, a fi que, damunt el paper, tots els nins mallorquins estiguin escolaritzats, està fomentant el desarrelament infantil.

Si a tot això afegim un sistema econòmic que fiancia i promou una publicitat aberrant, encaminada a crear hàbits consumistes al ciutadà, tendrem un brou de cultiu propici per a la delinqüència infantil. De la qual tots en som responsables en una o altre mesura.

EQUIP DE REDACCIO

Eleccions a la Delegació del Foment de Turisme de S'Arenal

Es ben sabut que la major concentració d'establiments dedicats al turisme, de Mallorca i dels Països Catalans, se troba al nostre poble.

No és estrany, doncs, que s'hagi de donar una importància extraordinària a una entitat que des de fa temps se dedica a fomentar el turisme.

A mitjan mes de maig, hi va haver eleccions a la Delegació del Foment A S'Arenal. Dos candidats a la presidència, En Tito Robles i En Tomeu Sbert. Va guanyar En Tito Robles per pocs vots de diferència damunt el seu contrincant que no és tal ja que en Tito va dir tot d'una que En Tomeu seria el seu segon.

Vam anar a l'Hotel Olimpo, d'on En Tito Robles és Director, on tinguérem una agradable conver-

sa amb el nou elegit Delegat. Segons En Tito Robles el cent per cent dels mallorquins vivim del turisme. Fomentar el turisme hauria de ser cosa de tots. Qui és que no pot pagar el mínim de quota que s'exigeix per ser soci del Foment i així fomentar el turisme?

La Coca Cola és molt coneguda per la propaganda que fa per tot arreu, però això els costa doblers.

Evidentment, Mallorca

és coneguda, però ho ha d'esser més. Per ara només s'ha promocionat Mallorca per Europa i un poc per Amèrica. Seria interessant, segons el nou Delegat, la promoció i el Foment de Mallorca dins el Món Arab, dins algun país de l'Ària socialista i fins i tot dins l'Amèrica llatina.

No només els hotelers han de ser socis del FOMENT, els industrials, els comerciants, els assalariats tots; conserges, bàrmans, cambrers, cuiners. Tots els areners, sense deixar de banda els llucmajorers

molts dels quals viuen de les rendes que els proporciona el turisme, de S'Arenal, s'haurien de fer socis del Foment. Ajudar-li a que pugui passetjar el nom de Mallorca per tot el Món.

Mallorca, és de tots i entre tots l'hem de maganyar i promocionar, perquè ens hi va el pa de cada dia.

Aquestes són les idees que te en Tito Robles, Delegat del Foment a S'Arenal, i que per suposat compartim.

MATEU JOAN I FLORENT

Tito Robles

10 PER 100 DE DESCOMPTE A LA PRESENTACIÓ D'AQUEST ANUNCI.

DISCOS STOP

BALNEARIO 9

CLUB NAUTICO

C. MIRAMAR

C. REPUBLICANOS

BONET H. SAN DIEGO

SALUD

TEL. 26 17 38

ELECTRONICA

INTERCOMUNICACIO
SONORITZACIO
PARALLAMPS
MAGNETICS I
CLASSICS

ELECTRONICA
- Antenes individuals
- Antenes collectives
- Porters electrònics
- Video telèfon
- Telefonía automovil
- Servei tècnic de T.V.
al taller

SOMOS RAPIDOS...

¿Para CUANDO dice que lo quiere?

TELE-SERVICE
Carrer Salut, 9
Tel. 266357

Per a QUAN diu que el vol?

BAR EL PUERTO

CLUB NAUTICO

BALNEARIO 9

DISCOS STOP

LLUCMAJOR

De pint en ample
Una revista en la nostre llengua
Subscriu-ti hi
Carrer Esperança, 2 Llucmajor

ELECTRICA

7. Ayudarte

Instal·lacions i reparacions
S'ARENAL DE MALLORCA

RAFAEL RAMIS TUGORES, 5
TEL. 26 17 38 ARENAL DE MALLORCA

CONSTRUCCIONS J. RIVAS MAS

ESPECIALISTES EN MANTENIMENT D'HOTELS

CANONGE MATEU ROTGER, 25
TEL. 26 48 53

FORN CA'N DAMIA

Especialitat en: Ensaimades,
Coques cafeteria, Coques
de noccs,
Pastisseria en general
Plaça dels Nins Telefon 266398
S'Arenal de Mallorca

catàla a la ràdio.

Els dilluns a les 9,30 En Tomeu Sbert informa des de S'Arenal.

Els dimarts a les 13,30 a la veu dels pobles, En Mateu Joan informa des de S'Arenal.

RADIO POPULAR ES COSA NOSTRA

El culte al profit

«Hi ha autors que, en parlar del fenomen de la drogaaddicció juvenil, diuen que som en una època de crisi sacrificial. És a dir, que no hi ha cap religió i, per tant, cap tipus de sacrifici que conjuri els mals que amenacen la humanitat. I no hi ha dubte que tenen molta raó. Amb tot, dubto que la nostra societat sigui areligiosa. La nostra societat no és cristiana (o almenys molt poc), però tampoc no és atea, ni agnòstica. La nostra societat és simplement pagana. Però no d'un paganism rialler i exuberant, amic de la vida i de la natura, com ens han pintat el paganism pre-cristià dels pobles europeus, per exemple. Sinó d'un paganism trist i avorrit que té l'home lligat amb una argolla al coll i subjecte al treball, al mecanisme producció-consum, que a més són un treball i un mecanisme sense sentit. La gent del nostre temps adora un déu, el déu Profit.»

Que com tots els déus pagans revesteix altres formes, per exemple la de l'Exit, o la Fama, o el Poder sobre els altres, però no gaires més. La nostra societat no sols és una adoradora del déu Profit, sinó que n'és una adoradora fanàtica i ho sacrifica tot al seu honor. Aquest monoteisme pagà el presenta al llarg de tota la seva extensió: tant en una classe social com en una altra, tant en una comunitat cultural com en una altra. De fet, des de l'època industrial fins ara tota ella es mou a l'entorn del culte d'aquesta única divinitat, encara que en els últims anys la deserció del cristianisme, l'ateisme, i l'agnosticisme per passar-se al camp de la religió del Profit ha estat d'unes proporcions mai no vistes en la història de la vida religiosa. I que és una re-

ligió sembla provar-ho el fet que el Profit és finalitat en ell mateix, i no tan sols no està al servei de l'home sinó que l'esclavitz i l'home s'hi sotmet sense l'ombra del menor dubte o escrúpol. I aquesta religió té un culte, que com a culte religiós està estructurat en actes sagrats. Aquest culte sacrificial al déu Profit és el consum, i els actes sagrats són el actes repetits i multiplicats (com en altre temps les jaculatòries) d'adquisició, de consum.»

«L'adolescent s'ha trobat iniciat a l'acció de consumir com a una acció sagrada. La societat en què viu no pot admetre el no-consum, i el condemna igualment com altres societats condemnaven els actes d'impietat religiosa. La persona austera que no segueix la cursa de la consumició és una persona estranya, sospitosa. El consum és el que t'avalua dins la societat, com en altres èpoques t'avalava ésser una persona religiosa, justa i moral.»

«Una de les causes de l'avorriment és comprovar que el consumisme no fa feliç. La tècnica, d'altra part, ha eliminat l'aventura i la possibilitat de creació. (...) Entre les diverses causes de la «drogació» no deixa de jugar-hi un paper important un últim intent d'aventura que, a més, seria una aventura passiva i consumista, com vol la societat.»

Jordi Vila-Abadal escriu aquestes coses, i d'altres, en «La drogació» (Ed. La Magrana), i he esperat a copiar-les que hagués passat la Pasqua... que en l'origen fou una festa sacrificial de senzills pastors, i ha esdevingut també ritual de consum.

Josep M. Espinàs

Per la supervivència

«Durant el franquisme, milers de catalans, vells i nous, sabem que la feina callada feta en una associació de veïns, com a professor de català, en la lluita sindical, en l'acció cooperativa, estudiant i editant en català, cantant o anant d'excursió o ballant sardanes, renovant les empreses catalanes, impulsant la renovació pedagògica, escrivint entre ratlles als diaris, mantenint l'esperit nacional, vivificàvem la resistència popular i debilitàvem la dictadura. Aleshores pensàvem que ens trobàvem davant l'opressió d'un règim dictatorial. Avui sabem que no es tractava només d'una qüestió de règim, sinó que ens trobem davant una «qüestió d'Estat».

Josep Pinyol i Balasch ha publicat (Ed. Demà Llibres) un assaig digne d'ésser llegit i meditat —i discutit, si voleu, pels qui no comparteixen del tot les seves opinions— amb el títol *La sobirania nacional*. Hi analitza per què trontollen els fonaments de la nostra personalitat col·lectiva, la importància de la crisi econòmica —la desindustrialització de Catalunya arrossega la seva desnacionalització—, la destrucció de l'equilibri entre la terra i l'home, la immigració... (Les dades impressionen.)

A partir del 1950 la població dels Països Catalans trenca l'harmonia de creixement amb els altres països europeus industrialitzats. Entre el 1950 i el 1975, s'assenten a la nostra terra 3.600.000 habitants nous, un increment del 60 per cent que no té cap pa-

ral·lel a cap Estat europeu en aquests anys, inclosos els que han rebut immigració: Bèlgica, 15% d'increment; Itàlia, 15%; França, 24%; Gran Bretanya, 10%. Estat espanyol, sense els Països Catalans: només un 16%.

Josep Pinyol analitza també les transformacions en la cultura, el fracàs d'una política —en dos apartats: «Sense poder per a la reconstrucció nacional» i «Crisi d'energia cívica»— i dedica una tercera part de l'assaig a un projecte de reconstrucció nacional i al plantejament d'una via política a la sobirania.

Hi ha molts suggeriments en aquestes pàgines. Des de la incapacitat de l'Estat per a resoldre els problemes de Catalunya d'acord amb la nostra pròpia dinàmica, fins al malbaratament d'una de les poques —però grans— riqueses que ens ha proporcionat l'evolució de la humanitat: el turisme. Com ha assenyalat el geògraf Deffontaines, els Països Catalans s'han convertit aquests darrers vint anys en el primer país turístic del món. Això, que podria ser la base del nostre relleuament econòmic i la inserció en els països avançats, queda frustrat perquè no en tenim cap control (els Estats federals del Canadà el tenen sobre les seves riqueses naturals).

El llibre de Josep Pinyol és una crida a la consciència col·lectiva i penso que pot ser molt útil per a «cohesionar una base social que, tanmateix, existeix i que demana la unitat i un projecte històric».

Josep M. Espinàs

NIGHT CLUB

MAKIAVELO

Allò que l'ambient nocturn de S'Arenal estava esperant

El night Club més distingit de S'Arenal,
ha reemprendut la seva activitat diària
el passat mes d'abril,

Amb les seves selectes orquestres:
BRUMAS con PALOMA
TRIO RIVERS

i el famós cantant mallorquí
BONET DE SANT PERE

Amb les seves inoblidables cançons
Informacions i reserves. Tel. 263257 nits.

INSTAL·LACIO I CONSERVACIO DE PISCINES

Energia Solar - Aigua - Calefacció - Gas - Sistemes
d'estalvi d'Energia - Maquinaria de Bricolage
suministres
ARENAL
Amilcar, 18 Telèfon 265329 S'Arenal de Mallorca

Disco

CHIC

TRES VIDEOS - QUATRE BARS
Un conjunt de fonts i plantes que
el transportaran a les nits meravel·loses de CHIC.

Frente Baleario 3
Playa de Palma

STEAK HOUSE Festival

Especialitat en
carn a la brasa i
pastes italianes

Hotel Festival

Platja de S'Arenal
Sortida n.º 5

Llengua i cultura

Una llengua per a la supervivència d'un poble

Un dels objectius que amb més fermesa ens proposarem assolir durant la resistència antifranquista fou la normalització de la llengua, brutalment oprimida durant aquella època. Vàrem caure massa fàcilment en la il·lusió que la vinguda de la democràcia i aquella normalització anirien estretament lligades. Han passat més de sis anys de la mort física de la dictadura i la normalització de la llengua és avui —gairebé— una tasca encara a començar. L'eufòria dels primers anys setanta s'ha convertit en decepció, desmobilització, claudicació, degradació dels conceptes, desencant, passotisme, desinflament col·lectiu...

La Constitució espanyola de 1978, si bé posà fi a la barbàrie franquista respecte a la llengua, ha estat incapaç de trobar una fórmula igualatòria per a les llengües de l'Estat, a l'estil de països com Suïssa, Bèlgica o Iugoslàvia. Imposant una de les llengües de l'Estat com a oficial a tot el territori d'aquest i reduint les altres a una funció subsidiària dins el propi territori.

EL BILINGÜISME, UN ARGUMENT PER FUGIR DEL TEMA

Basta mirar el comportament lingüístic dels nostres màxims exaltadors del bilingüisme, alguns dels quals parlen castellà amb els seus fills. Seria massa ingenu no veure que el bilingüisme que es propugna tendeix a perpetuar l'estatus del català de llengua subordinada i a consolidar l'hegemonia del castellà. El bilingüisme "harmònic" és un mite: històricament la coexistència entre una llengua políticament forta i una altra de políticament débil ha estat una etapa transitòria abans de la substitució d'una llengua per l'altra.

La unitat de la llengua catalana, proclamada amb

escriu per la ciència, ha estat amagada, i àdhuc negada, sistemàticament. Primer fou la "llengua mallorquina", després l'ocultació de la unitat lingüística sota les etiquetes de "llengua vernàcula" o "llengua regional", i darrerament la descoberta sensacional de les "modalitats" (recordem el decret d'ensenyança del català, el programa per a les oposicions de català a instituts).

Les lamentables declaracions del president Albertí al programa de TV "Vosté pregunta". L'estrategia de la fragmentació arriba a extrems grotescs al País Valencià, on s'ha arribat a inventar una nova ortografia.

NORMALITZACIÓ: UNA TASCA IRRENUNCIABLE

Si no es produeix un enèrgic canvi de rumb, el futur que espera a la nostra llengua no és mal d'endevenir: una llengua de cada vegada més desvitalitzada,

amb moltes possibilitats d'accelerar el camí de la lenta agonia, com han fet ja tantes llengües d'Europa. Es il·lustratiu observar l'extraordinària facilitat amb què els mallorquins s'adrecen en castellà als desconeguts o adopten aquesta llengua en una reunió quan hi ha un sol no catalanoparlant.

La llengua no és un simple instrument utilitari de comunicació: és el primer signe de la identitat d'un poble. Si volem mantenir la plenitud d'aquesta identitat, hem de mantenir la plenitud de la llengua; i això suposa la seva absoluta normalització.

La normalització del català no serà feina d'un dia ni tasca regalada. Serà —si és— un esforç ingent de diverses generacions que treballin amb fe i sense desfalleiments. Per avançar en aquest camí fan falta dos elements bàsics, el marc jurídic adequat i la consciència popular, és a

dir una forta voluntat de perduració com a comunitat amb senyals lingüístics propis identificadors. De res servirà un d'aquests factors si no hi ha també l'altre.

Hi ha actualment unes possibilitats d'ús del català als ajuntaments, però quin volum d'escrips oficials es fa en català en aquestes institucions? I al mateix Consell General Interinsular? Què fan les emissores de ràdio, dues de les quals emeten tota la programació pràcticament en castellà, senzillament perquè volen? I per què els quatre diaris de Palma no fan pràcticament gens d'ús del català? I O és que no s'han plantejat en absolut el compromís de la normalització de la llengua del país al qual serveixen?

El crit d'alarma és necessari. Tots els qui n'estem convençuts hem de fer un esforç solidari per treure el país envant. Sabem que la normalització absoluta del català no ven-

drà per ara; fan falta altres condicions sociopolítiques. Però el que és ben cert és que si no començem ara mateix molt seriosament i treim el màxim partit de les possibilitats actuals i de cada moment, no vendrà mai. Les nostres generacions tenen sens dubte davant seu aquest deure irrenunciable i de categoria històrica: l'aconsegüència de la nostra supervivència com a poble.

Parlar català

Parlar català als Països Catalans és un fet important. Més important que no pas parlar italià a Itàlia, anglès a Anglaterra o danès a Dinamarca.

Quan un italià, un anglès o un danès parlen la seva llengua realitzen un fet de parla; quan als Països Catalans parlem català aquest fet esdevé automàticament polític. Per què?

Les condicions en què es veu obligada a viure la nostra llengua han convertit un fet que per a altres persones és natural i sovint anodí en una qüestió amb repercussions importants, amb conseqüències polítiques.

Els qui ens dominen ho saben prou bé i per això fan com si oblidessin aquesta situació i s'esforcen per a crear una imatge de «normalitat»... Volen que «baixem la guàrdia», volen que oblidem que l'únic potencial que ha permès que la llengua es mantingués al llarg dels segles ha estat —i ho és encara— l'actitud conscient i resolta dels seus parlants, al marge de les situacions polítiques oficials. És per això que ens volen presentar com a igualitàries condicions que són, de fet, de sub-

missió i que ens volen presentar com a naturals situacions «contra natura».

¿Fins a quin punt, per exemple, és un fet «natural» que mentre a Anglaterra un anglès no pot fer altra cosa que conrear i defensar la seva llengua, un català no trobi més que pressions (coaccions i «facilitats») per a abandonar la llengua pròpia i passar-se a l'espanyol o al francès?...

On és la «igualtat» per a tothom, cadascú en l'ús de la seva llengua?

¿Fins a quin punt és natural que l'immigrant a Anglaterra acabi sempre parlant anglès —o a Dinamarca acabi parlant danès—, mentre que l'immigrant als Països Catalans (sigui andalusí o gallec o àrab...) es vegi abocat forçosament al castellà en un 99 per cent dels casos?

¿Fins a quin punt és natural i igualitari que en un grup, conversa o reunió on hi hagi un sol castellanoparlant s'hagi d'adoptar sempre la llengua d'aquest? Per què? En quin desequilibri ancestral nascut «per dret de conquesta» es basa aquest fenomen de vassallatge?

¿I fins a quin punt, finalment, no ha d'ésser considerat un abús «contra

natura» el fet de destigurar des del poder el caràcter i el nom de la llengua catalana al País Valencià? ¿Quantes protestes oficials espanyoles podem imaginar que alçaria, i per exemple, que un bon dia alguns dels «300 millo- nes» sortissin dient que la llengua oficial d'Argentina és «l'argentiní» o la de l'Uruguai «l'uruguaià»?

Sabem que tots aquests fets són veritats molt elementals, però també estem convençuts que cal recordar-les sovint, perquè la fal·làcia actual d'un *statut* legal de la llengua de menys ofegament relatiu sobre els papers tendeix a amagar una realitat de l'ús quotidià i social de la llengua que es troba en un dels pitjors períodes de la seva història mil·lenària.

La pressió dels mitjans de difusió moderns monopolitzats per l'Estat (particularment la televisió) i la irrupció d'una allau immigratòria desbordant i sense precedents al país (immigració que d'ençà de la victòria franquista no ha estat tan sols econòmica sinó també política i administrativa) han situat l'ús de la llengua com a vehicle de comuni-

cació social en un estat de gran precarietat i en una veritable perspectiva d'extinció a les zones neuràlgiques de l'àrea lingüística.

Cal, doncs, que reflexionem seriosament sobre la nostra realitat lingüística, sense frivolitats ni falsos triomfalismes. Cal que no abandonem la tasca que ens pertoca com a parlants d'una llengua que, malgrat el que ens vulguin fer veure, es troba en unes condicions de greu submissió. Que parlem la nostra llengua i que la defensem per tot el país; no sols al Principat, sinó també al País Valencià, a les Illes, a Catalunya Nord, a l'Alguer i a la Franja de Ponent.

El Grup de Defensa de la Llengua ha nascut per a fer conèixer aquesta nostra realitat lingüística que avui tan sols hem apuntat i per a treballar en els més diversos camps per la defensa de la nostra llengua. El present article vol ésser simplement una contribució a aquest objectiu.

Carles Castellanos

Grup de Defensa de la Llengua

RESTAURANT MONTEBELLO

Bodes, comunions, banquets

Preus especials per a dinar de companyonia

Menú nins comunions a mitat de preu

Grans jardins-tenis- futbol sala-jocs infantils-piscines

Urbanització Les Palmeres. Carretera del Cap Blanc. Telèfon 265020

HOTEL PLAYA GOLF

BOTIGA DE
SOUVENIRS
OBJECTES
DE REGAL

PERRUQUERIES
DE
SENYORES
I CAVALLERS

INSTITUT DE
BELLESA
SAUNA-MASATGES
BEAUTY FARM

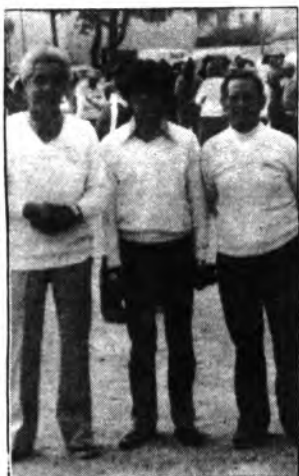
CTRA. ARENAL, 366 - TEL. 261824 - PLAYA DE PALMA (MALLORCA)

Ca'n Pastilla, capital d'Espanya de petanca

El diumenge dia 23 de maig va acabar el campionat de Balears de petanca jugat a Ca'n Pastilla.

Unes 3.000 persones, que acompanyaven a 600 jugadors, varen passar durant aquest campionat p'Es Campet donant vida, color i esportivitat a la nostra barriada.

La tripleta millor de Ca'n Pastilla: Juan Francisco Vicedo, Francisco Vicedo, Joan Oliver.

En primera categoria, dones i juvenils, va guanyar el Club Santa Marta d'Es Fortí.

En segona categoria va guanyar l'Atlètic Molinar.

El migdia del diumenge, una vegada acabades les competicions hi va haver entrega de trofeus, al mateix camp, per part del president i directius de la Federació Balear.

Ara, els dies 4-5 i 6 de Juny, Ca'n Pastilla serà la capital de l'Estat pel que es refereix a petanca ja que s'hi jugarà el Campionat d'Espanya, patrocinat pel Ministeri de Cultura i Esports, Secretaria d'Estat de Turisme, Consell General Interinsular, Ajuntament de Ciutat, Foment del Turisme de Mallorca i

la Associació de Veïnats i Hotelers de Ca'n Pastilla, Viatges Hispano-Balears i la Firma Ricard.

Dia 4, a les 8,30 de l'horabaixa, començarà el campionat amb la recepció de jugadors al Terreny Municipal Es Campet. A continuació se sortejarà el sistema de joc de les tripletes.

L'endemà, a les 8 del matí, hi haurà desfilada dels equips per nacionalitats, 18 en total, desfilarà espectacular que valdrà la pena no perdre.

Acabada la desfilada se començarà a jugar, fins a les 10 del vespre.

El diumenge dematí se jugaran les semifinals i finals fins a les tres de l'horabaixa.

El vespre, al Casino de Mallorca, hi haurà entrega de trofeus per parts de les institucions i cases comercials patrocinadores.

Es un esdeveniment important, a nivell estatal, que donarà a conèixer aquesta barriada de S'Arenal de Mallorca que és Ca'n Pastilla.

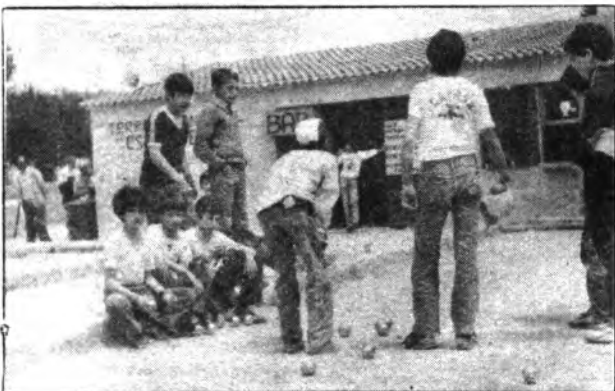
GUARDERIA INFANTIL MUNICIPAL

Gràcies a les gestions fetes per la Directiva de la

AAVV de Ca'n Pastilla, l'Ajuntament de Ciutat s'ha començat a moure per crear la nostra barriada d'una guarderia infantil, per altra part ben necessària ja que avui només hi ha la Guarderia "Angelets" que es privada i, per tant, cara.

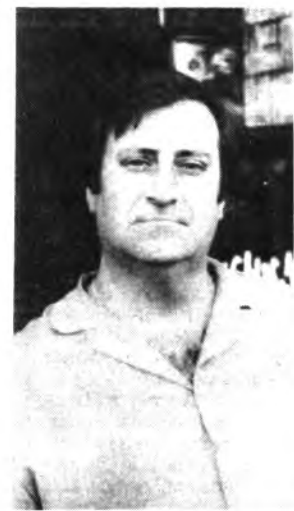
La guarderia se construirà al xalet de Ca'n Costa, avui en ruïnes que és un perill constant pels nins que hi van a jugar. Aquest xalet té tres pous i els veïnats passen pena que qualche nin hi caigui. De moment, l'Ajuntament té previst enderrocar la construcció i tapar els pous. Després, començarà les gestions encaminades a la construcció de la Guarderia.

BAR TIRO LOCO

Especialitat en: Paelles i cuina casolana i internacional.

Carrer Bellamar, 7
(devora l'Hotel Balmes)
Ca'n Pastilla.

PINTURES OSCAR

Col·locació de paper, moqueta i pintura en general.

Presupostos sense compromís

Carrer de la Tramuntana, 6-1-A
Telèfon 264673 - Ca'n Pastilla

LE RACTIM

RESTAURANTE

Especialitats: Couscous, cuina internacional i francesa.
Carrer Horacio, 11
Telèfon, 263553.
Ca'n Pastilla.

DE SOCIETAT

La llar dels nostres particulars amics, Sebastià Carbonell i Catarina Pons, s'ha vist alegrada amb l'arribada de la cigonya que hi ha duit una nina molt garrida i galanxona. Li han posat el nom de Iolanda, la nostra enhorabona.

PEP SALLERES

LLOGUER OSA 250
MOTO CROS
VESPAS - VESPINOS
Bom.
RENT
MOPED SCOOTER
CA'N PASTILLA TEL. 26 68 84

karting
Ses Fontanelles
UNA NOVA SENSACIO
A NEW SENSATION
EINE NEUE ERFAHRUNG
Tel. 26 45 55
CA'N PASTILLA

Sor Damiana ens ha deixats

A l'avançada edat de 90 anys ens ha deixats Sor Damiana Vives i Estrany. Sor Damiana, fou fundadora del convent de les germanes franciscanes al nostre poble. Era el 4 de març de l'any 1923 quan es va instal·lar, acompanyada de tres monges més a una modesta casa del carrer Feligresos. Les seves companyeres van ser Sor Rosa, Sor Faustina, i Sor Joana Ma. de Gràcia, desaparegudes ja fa temps.

Sor Damiana, natural de Son Carrió, va estar 59 anys al Pil.larí, exercint com a infermera i sempre al servei del veïnat. Tot el poble va anar al seu funeral a donar el darrer adeu a aquesta dona exemplar que va dedicar quasi 60 anys de la seva vida al servei del poble del Pil.larí.

En diverses ocasions havia estat homenatjada pels veïnats. Els primers anys de la seva estada al lloquet, Sor Damiana anava a peu a qualsevol lloc de la zona que haguessin de mester els seus serveis: Son Sunyer, horts i finques d'aquella rodalia, s'Aranjassa o on fos necessari posar una injecció, veïlar un malalt o donar paraules de confort.

Recordem una glosa que amb en motiu d'un homenatge a la seva ancianitat li va dedicar mestre Jaume de Ca'n Muleta, que

Sor Damiana Vives i Estrany que des de l'any 1923 habitava al Pil.larí.

entre altres coses deia:

Jo molt bé record:
èreu jove encara,
caminant depressa,
paraigua en sa mà,
tant si feia sol,
com feia gelada,
per servir un malalt,
en aquella casa,
tot serviciant,
solieu anar.

Descansi en pau Sor

Damiana. Nosaltres, ens permetem suggerir, recollint els desigs d'unes persones, que la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Ciutat dediqui un carrer del Pil.larí a aquesta dona exemplar, fundadora del convent de les franciscanes, que va dedicar la seva vida a fer el bé per tot arreu.

Petanca

Hi havia hagut rumors que el Club de Petanca San Francisco es desfeia i que els jugadors passaven a altres clubs de S'Arenal i Ca'n Pastilla.

Amb motiu del Campionat d'Espanya a Ca'n Pastilla que s'està celebrant hem trobat en Miquel Duran i Cladera, president del Club i fundador del mateix.

El president ens manifesta que el club no es desfà, el que passa és que per motius familiars l'ha tengut molt abandonat aquesta temporada. De totes maneres el Club funciona, ha tengut les reunions necessàries a l'Hostal Sol i Pau que és el local social i han pres part a les competicions oficials de la temporada amb dos equips.

No hi ha hagut sort i han baixat de categoria. Això, segons el president no té importància. "Ara més que mai" ens diu, hem de continuar la lluita, ja que el nostre club és un dels de més solera de la comarca.

En Miquel Duran, bon amic nostre, ha estat president en diverses ocasions del Club de Petanca del Pil.larí. Estam segurs que el treurà endavant i ho

Miquel Duran Cladera, president del Club Petanca des Pil.larí.

desitjam. La petanca és un dels esports més nobles, menys violents i que aglutina a un sector molt important de la nostra socie-

tat, tant a les pistes, com al voltant d'una bona taula.

TOMEU SBERT

El taronger d'en Joan Taverner

En Joan taverner,
d'es Mónaco senyor,
ara s'ha fet sembrador
D'arbres i qualque taron-
/ger;
Jo no sé com ho va fer
però ses fulles perden sa
/color.

Si se torna estrevenir
de voler sembrar tarongers,
preguntau a un que es fill
/de petrers
i que ara viu al Pil.larí.
Nosaltres el deixam estar
/aquí
Perquè a Petra hi és demés.

Jo només et vull dir
que és un home entestat,
en va sembrar un grapat
i tots se varen morir,
des de qui viu per aquí

crec que res més ha sem-
/brat.

Si vols que te vagi bé
no és que et vulgui acon-
/sellar;
qui te pot orientar,
es un tal Pere Soler,
Te dirà com ho has de fer.
Pentura cap se't morirà.

Per esser bon sembrador
d'arbres fruiters i tarongers
herbassana o rosers
mirau que hi hagi bona

/saò,
Si se n'assabenta en Dique-
/só
Segur que et fa qualque
/cançó.

MIQUEL MESQUIDA
D'ES PIL.LARI

MERCERIA L'ESPERANÇA

CONFECCIO I
MUNTATGE
DE CURTINES

Carrer Salut, 18. Teléfon 26 54 09.

GELATERIA CONSUE

Tota casta de gelats i pastes per mullar-hi
C. Maria Antònia Salvà, 6
Teléfon 265428

AGENCIA D'ASSEGURANCES A S'ARENAL MARE NOSTRUM

Carrer d'en Bergues, 50 Tel. 265374

Historia des Pil.larí

A principis de segle, el noble i pietós propietari D. Francesc Ramis, passava moltes penes per l'abandó en que se trobava la gent veinada de Son Sunyer, per manca de qui cuidàs de l'educació dels seus fills i tengués cura dels seus malalts. Va tenir la idea que se construís una casa convent de Religioses Franciscanes per atendre a les esmentades necessitats.

El mes de novembre de l'any 1915, en ocasió de trobar-se a la casa de l'hort que poseeix aquí aquest senyor, el Reverend P. Bartomeu Salvà, Provincial dels franciscans, i el Reverend P. Cirilo Ramis, Assistent General dels Carmelites, que era germà de D. Francesc, els comunicà la seva idea que entre tots aprovaren. El Pare Provincial els digué que si se podia proporcionar un solar adequat per a construir el convent i a més se recollien algunes llimosnes per a començar l'obra nova, hi havia esperances que aquesta noble idea passàs endavant.

D. Francesc va activar l'assumpte amb vives ànsies de veure realitat el seu pla, i el 12 de febrer de l'any 1916 se va fer l'escriptura d'un tros de terreny que vengueren els consorts Joan Sabater i Margarida Rigo, pagant-se amb algunes llimosnes que havia recaptat l'esmentat Senyor Ramis, i entregant a més a la Reverenda Mare Superiora General, Sor Josepa de Jesús Rigo, la quantitat de 1.500 pessetes.

L'obra es va començar tot d'una, encarregant-la a N'En Guillem Pasqual, mestre d'obres, qui va fer feina en la construcció de l'edifici un parell de mesos.

Però, des de l'any 1914, amb motiu de la guerra europea, els materials de construcció eren molt cars i se va suspendre l'obra, fins que l'any 1923 els veinats se venen atacats de grip. En vista de la necessitat en que es trobaven els malalts, una comissió de veinats va acudir als Superiors per tal que fundassin una casa de Religioses, i, com que el convent no estava acabat, els mateixos veinats es comprometeren a llogar una casa on poguessin habitar quatre germanes i obrir una subscripció per a poder continuar l'obra al convent que ja estava començat.

La Superiora General hi va venir a bé, donada la gran necessitat en que es trobaven aquells pobres camperols, i el diumenge 4 de març de l'esmentat any 1923 s'inaugurà una Casa de Religioses al poblat d'Es Pil.larí.

El Senyor Bisbe, acompanyat del seu capellà d'honor senyor Bonet, va assistir a l'acte. El senyor Bisbe va beneir la casa, que era molt reduïda, s'hi van instal·lar les quatre religioses: Sor Rosa del Salvador i Castanyer, superiora, Sor Faustina Beltran, Sor Joana Ma. de la Gràcia Mallol i Sor Damiana de Jesús Vives.

Aquesta darrera ha estat entre nosaltres d'a les hores ençà fins a la seva mort el passat mes de maig. Aquesta caseta fou habitada per les quatre monges fins a l'acabament de les obres del convent en construcció.

Acabada la funció d'inauguració, el Prelat i altres distingides i nobles persones prengueren seient a un cadafalc adossat al mur del convent en construcció.

A una insinuació del Prelat, el Reverend D. Josep Auba va dirigir la paraula a la multitud congregada.

Els va dir que a la fi veien satisfet el seu desig tant de temps acaronat que allò era una gràcia gran del Senyor, una finesa i un sacrifici que s'imposaven en bé del poble les Germanes Religioses; que siguessin agraïts, i ja que les modestes religioses se quedaven aquí, sense altre salva-

Sant Francesch (Son Sunyer)

guarda que la Providència i la bona voluntat dels veinats, se comportassin amb elles com correspon a un poble educat i cristià. Va anunciar que des d'aquell moment quedava oberta una subscripció per aixecar l'Oratori públic i acabar el convent, on amb més amplitud i comoditat els seus fills podrien rebre la educació impartida per les Germanes.

A continuació, el Prelat va parlar en valencià, que tots entengueren perfectament, per ponderar beument amb la seva paraula autoritzada i sempre vigorosa la importància de la missió d'aquelles Religioses: instruir els infants en els principis salvadors de la religió i servir i consolar als malalts. Va agrair l'entusiasta benvinguda que li havien dispensat i va fer vots per que s'acomplissin prest els desigs de tots, que eren els que ell sentia dins el seu cor de Pare. Va acabar donant la seva benedicció que tots reberen agenollats.

Quan va baixar del cadafalc el senyor Bisbe, el poble el va aplaudir amb entusiasme, i malgrat la ventada que feia, va voler el bondadós Pastor que tots satisfessin el seu desig de besar-li l'anell pastoral. Després d'un modest refresc que oferiren les Germanes al Prelat, autoritat i al poble senser, el senyor Bisbe, va retornar a Ciutat entre noves aclamacions de la multitud.

Els veinats d'Es Pil.larí es varen portar dignament. Amb l'ajuda dels PP. Franciscans de la Porciúncula aixecaren dos magnífics arcs amb sentides dedicatòries al Prelat i a les Germanes. Les cases de tot el trajecte estaven enramellades amb pins i palmes. Fou tanta la concurrència que es creu que aquell horabaixa ningú va romandre a ca seva.

Amb gran activitat treballaren les Germanes a fi de poder-se transladar a la nova Casa-Convent que estava en construcció.

Els veinats hi prengueren part també molt activament, ajudant al transport del material de forma gratuïta.

La direcció de l'obra fou a càrrec, om hem dit abans, del mestre d'obres Guillem Pascual de Ciutat.

Déu nostre Senyor, va pagar l'esforç de les Religioses que pogueren veure molt aviat realitzats els seus desitjos, ja que, el juny de l'any 1924 es va efectuar la benedicció del Convent.

Enramellat el carrer amb profusió de pins i la nova façana amb garlandes de murta, oferien un aspecte molt vistós.

Va venir de Ciutat per efectuar la cerimònia l'Il·lustríssim i Reverendíssim Sr., Bisbe Doctor Domènec, acompanyat pel seu Capellà d'honor Sr. Bonet.

A la placeta, on s'havia aixecat un artístic arc amb inscripció adequada, esperaven l'arribada del Sr. Bisbe, el Batle Senyor Joan de Juan, alguns sacerdots dels pobles veinats, una comissió del PP. Franciscans de la Porciúncula i una gentada, que li feren un cordial i entusiasta benvinguda. Inmediatament es dirigiren al nou local, rodejat per tot el poble.

Revestit el Sr. Bisbe de Pontifical, va procedir en primer lloc a la benedicció de la Casa-Convent, la varen apadrinar els generosos protectors D. Francesc Ramis i Dina Isabel Terrassa de Fontirroig. Va beneir llavors la nova Capella i el Sagrari, essent padrins D. Pere Bosc i Dona Isabel Ramis.

Va beneir llavors el retaule, que consistia en un hermos cuadro de la Mare de Déu Inmaculada, regal del ja esmentat D. Francesc Ramis i que, segons tradició, va pertanyer a l'antic convent extramurs dels Caputxins de Ciutat, essent padrins D. Rafel Matamales i Dona Antònia Balaguer.

Al presbiteri hi figuraven les imatges del Patriarca Sant Josep i la de Sant Francesc; la primera obsequi generós del Director del Tramvia-Arenal Senyor Fontirroig, i que apadrinaren els seus candorosos fills Onofre i Isabel; la segona, obsequi de d. Francesc Comes i que apadrinà el mateix donant i la seva germana Dona Maria Magdalena. Hi havia encara una preciosa imatge del Nin Jesus dins el breç que fou apadrinada per D. Antoni Salvà i Dona Maria Cortés.

Es va efectuar també la benedicció de dos cuadros grossos, un de Sant Antoni de Pàdua i una altre de Santa Clara, que ocupen encara avui les parets laterals de la capella, essent padrins els nins Miquel Mir i Margarida Vidal; Pau Salvà i Catarina Cardell.

Per acabar es va beneir la campana que fou apadrinada pels germanets Jaume i Antònia Riutort Català.

Aquest acte tan solemne va acabar amb el cant del Tedeum entonat pel Reverend Sr. Bisbe.

Aquests actes foren presidits per la Reverenda Mare General que va venir al nostre poble acompanyada de varies religioses de la Comunitat de Ciutat.

Al Sr. Bisbe, clerat i autoritats i demés concurrents foren obsequis, com de costum amb un modest refresc.

El dia 13 de juliol del mateix any 1924, va tenir lloc l'acte solemne al mateix temps que molt devot de la inauguració de la Sagrada Reserva. Hi va haver ofici solemne que celebrà el Reverend P. Bartomeu Salvà Provincial dels PP. Franciscans assistit del Reverend Pare Miquel Quetgles i del Reverend P. Antòni Grimalt, com a Diaca i Subdiaca respectivament.

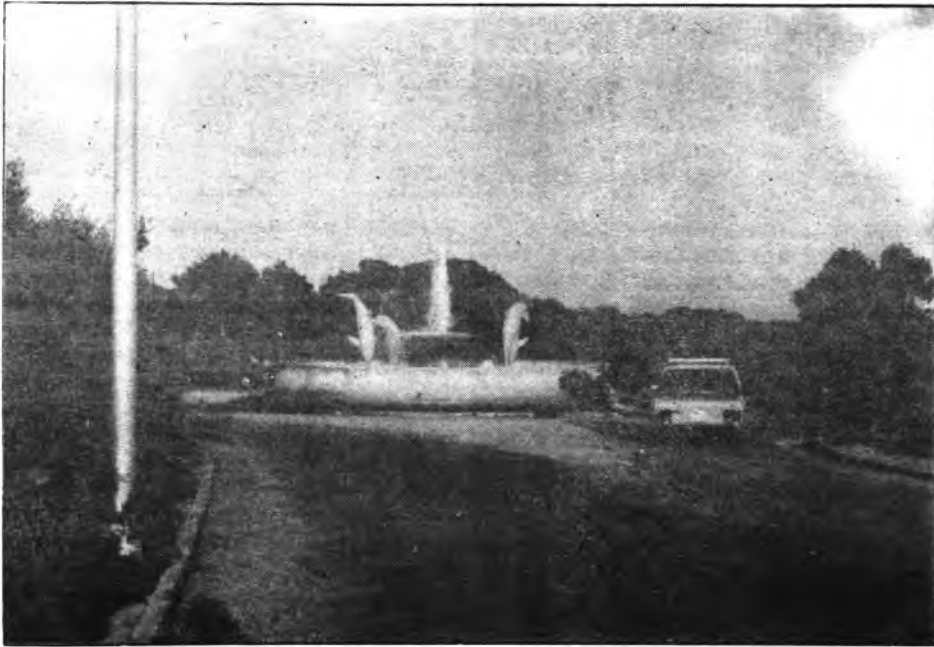
Va ocupar la càtedra de l'Esperit Sant el Reverend Josep Auba, que teixí un hermos i adequat sermó.

A l'horabaixa, es va celebrar un piadós exercici amb exposició del Sagrat Copó i cant d'escollits motets.

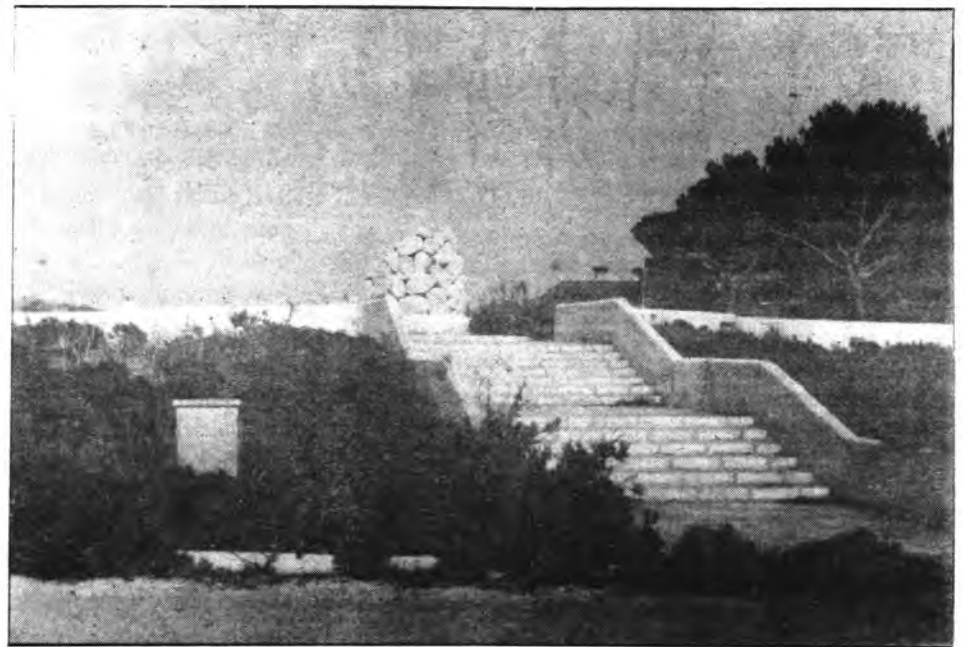
Posteriorment l'honorable Miquel Salvà, va regalar a les Germanes una imatge de Sant Antoni Abad amb la seva respectiva peduya que apadrinaren els seus dos fills Jaume i Maria.

Al convent del Pil.larí, hi ha hagut dues superiores: Sor Rosa del Salvador Castanyer i Sor Isidora Dolç.

La entrada a la urbanització.

Un dels monuments del poble.

Una de les barriades més grans de S'Arenal

El seu nom ho diu. Es un poble gran amb vistes meravelloses damunt la Badia. Badia Gran i Badia Azul —jo diria Blava— és una de les barriades més grans de S'Arenal de Mallorca.

Dins aquesta urbanització hi ha moltes cases i moltes en construcció. Dins pocs anys serà una gran zona residencial.

Avui l'habiten una trentena de famílies: hi ha tres bars, tots subscriptors de la nostra revista, i un supermercat. Els dissabtes i diumenges el poble té una vida social molt activa. Els carrers estan plens d'al.lots que juguen, que corren en bicicleta, els més grans en moto. Els adults miren la televisió, cuiden el jardí, fan tertúlia, juguen a cartes...

Es remarcable que la gent d'aquesta urbanització fa una vida social molt activa. A Ciutat, potser no ceneixen el veïnat d'abaix del pis; a Badia Gran, tots els veïnats del carrer s'ajunten a la vora de la foganya a l'hivern, o a la terrassa de davant la casa a l'estiu. Ben igual com se feia als nostres pobles fa quaranta anys. Aques és un dels millors alicients d'aquesta urbanització: la vida social que s'hi desenvolupa i la soletat tranquil·la i lluminosa que s'hi pot trobar quan un la desitja.

La urbanització, és modelica, d'alt estandard: solars grans amb el xalet enmig, només planta i pis.

Parlant amb els veïnats, però, ens adonem que no tot són flors i violes.

Els veïnats se queixen d'un començament de barraqisme... Se com-

pra un solar i contra les ordenances vigents a l'urbanització, se construeix una caseta per guardar les eines.

Només quan comença una obra, amb tots els permisos se pot construir una caseta d'eines. A Badia Gran, n'hi ha moltes a llocs on no han començat les obres, ni fan comptes de començar-ne. L'opinió de molts de veïnats és que l'Ajuntament hauria d'ordenar la demolició de totes les casetes a solars on no hi hagi obres o on les obres no estiguin

acabades. Moltes d'aquestes casetes estan adossades a la paret de la partió, cosa que també està prohibit a les ordenances. Una altre queixa dels veïnats, es la proliferació de gàbies amb gallines, conills, anneres, coloms...

Els cans, grossos i furiosos, son un altre dels problemes amb que es troben els veïnats. De desgràcia irreparables, encara no n'ha succeïda cap. Un dia els cans mataran qualque persona, i llavors les autoritats prendran mesures, quan serà massa tard.

La gent jove de "El Delfin Dorado" és ben simpàtica.

A la urbanització només hi ha tres telèfons. Per posar-ne demanen unes tres-centes mil pessetes. Un cas curiós és el de n'Astrid Selbach, sòcia des de fa anys de l'Associació de Veïnats de Son Sunyer. Fa uns mesos va comprar el xalet on havien estat ubicades les oficines de Bahía Azul. Les línies telefòniques ni estan instal·lades perquè la casa abans tenia telèfon. Ara, per posar-lo de nou li demanen mes de 300.000 ptes. Bona voluntat per part de l'Ajuntament n'hi ha. Fa poc temps, una comissió de veïnats van ser rebuts en audiència pel batle de Lluçmajor. Una de les queixes fou que la majoria de faroles no s'encenen. Als tres dies, totes les faroles de la urbanització estaven enceses i encara hi estan; els vespres és clar.

La conclusió és clara. Manca al lloc una Associació de Veïnats que cuidi la barriada. Està clar que només les barriades que en tenen fan complir les ordenances en matèria de construcció, netejia, tenència d'animals domèstics.

Intallar un telèfon costa un Potosí. Si la petició és de 50 o 100 telèfons pot arribar a costar allò que costa la instal·lació a una zona urbana normal, vint o trenta mil pessetes. A les Palmeres, l'Associació de veïnats ho té en marxa i pareix que aquest serà el preu per telèfon.

Gent de Badia Gran! Tendreu el poble que vultros mateixos faceu. Només amb la unitat dels veïnats aconseguireu les comoditats a que teniu dret.

El barraqisme hi prolifera en forma de casetes per a eines.

AYUNTAMIENTO DE LLUCHMAYOR (BALEARES)

Per a general coneixement, se fa públic que en sessió ordinària, celebrada el passat dia 26 i en relació amb els serveis de transports en automòbils lleugers de lloguer, l'Ajuntament en Ple va acordar la conversió de les llicències Classe B "Auto turismos", en llicències a "Auto Taxis".

Se concedeix termini de dotze mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquest decret per a la adequació dels vehicles.

Lluçmajor, a 28 de abril de 1982

EL BATLE
MIQUEL CLAR I LLADO

Bar Restaurante Club Bahía

Especialitats
Peix fresc
Carns de Girona
Plats típics mallorquins

Urbanització "BAHIA GRANDE"
Carretera Arenal-Cap Blanc

S'ARENAL DE MALLORCA

Els Mundials

Prop dels mundials estam,
amb tota l'emoció,
pensam en els qui guanyaran
qui tindrà premi major.

Se suposa que els anglesos
i els argentins enfrontats,
n'acabaran pocs d'ilesos
i molts de desgraciats.

N'hi ha que tenen entrades
que fa temps varen comprar,
ara ne poden comprar
però en preu, multiplicades.

Desitjam pel bé d'Espanya
molt d'èxit pugui tenir,
en els mundials aquí
amb els honors pel qui guanya.

ESCANDELL

S'Arenal

Un diari en mallorquí,
que té de nom "S'ARENAL",
trob que és diari formal
i que tothom pot llegir.

Ade més de ses notícies,
que des mes sol informar,
també mos parla d'històries,
que mereixen recordar.

Mos té al corrent dels esports,
de lligues i lo demés
i resumeix els acords
sens cap classe d'interés.

La feina la s'administra,
en seria obligació,
tenint com missió,
servir qui la sollicita.

Per acabar desitjam,
que en bona direcció,
amb èxit vagi continuant
la bona informació.

ESCANDELL

Dedicat al Puig Tomir

Que petit me sent
Quan som aquí dalt;
més content estic
d'estar damunt tu,
ja que sé que aquí,
més aprop del cel,
no estaré trist
ni estaré tot sol.
Per això germans
Quan baixeu d'aquí
No vos oblideu
De tornar venir.

JAUME VALLES I PONS

LAS MARAVILLAS LLOGUER DE COTXES CAR HIRE

Llaüt, 40 - Tel. 26 41 25
Les Meravelles
S'Arenal de Mallorca

ELECTRO TUR

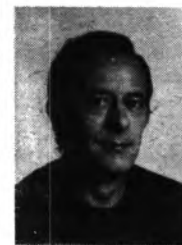
INSTALACIONS ELECTRIQUES
INDUSTRIAL
MONTATGES ELECTRICS
ENERGIA SOLAR
FOTOVOLTAICA CALORIFICA
AIGUA CALENTA I LLUM
ANTENES COLECTIVES
PORTERS AUTOMATICS
PRESSUPOSTOS
Telèfon 260171

RESTAURANTE

Piscis

Cuina casolana
Bodes, comunions i al-
tres banquets.
Carrer del Gran i
General Consell
(devora l'Hotel Bahía
de Palma)
Tel. 264253.

SE VEN PIS. Ca-
rter Exerçit Espa-
nyol, 200 m2., cale-
facció central i tele-
fon. Preu a conve-
nir. Tel. 265005.

MALVALOCA Grill - Parrilla
RESTAURANTE
MUSIC - BAR

(damunt de JOY 1)
Telèfon 26 05 32

ESPECIALITATS DE N'ANTONI HERNANDEZ

Els juvenils del P. Arenal Primera Regional son notícia Preferent

Evidentment ho són. Si ara hi tornam a insistir, és perquè han acabat la lliga i sempre convé fer un balanç a final de temporada.

Aquesta ha estat regular. No podem dir que hagi estat dolenta ni que hagi estat molt bona; ens quedarem en un terme mig. Es va començar bé baix la direcció d'En Quique (Enric Ogazón). Els allots guanyaven sempre en propi camp, però perdien a fora. S'acabava la primera ronda amb 14 punts, quasi bé a punt per partit.

En Quique se'n va anar a fer la mili i es feu necessari un canvi d'entrenador. N'Andreu Cabrera prenia la direcció de l'equip. Naturalment aquest canvi a mitja temporada es va notar molt en els jugadors. Passaren un mes i mig perdent alguns partits que no havien d'haver perdut. Però la feina excel·lent del nou entrenador feu efecte a poc a poc, i la lliga va

acabar bé: dels vuit darrers partits se'n va perdre només un i se n'empataren dos. 12 punts en vuit partits és un resultat que es fa respectar. Curiosament els allots jugaren molt millor a fora camp (quatre partits guanyats) que a casa (un guanyat, dos empats i un perdut). Convé destacar el millor partit de tota la temporada, que va ser el darrer de la lliga. Dins el Coll d'En Rebassa els juvenils del P. Arenal varen obtenir una victòria rotunda: guanyaren de tres gols als casolans (0-3). Amb aquest final —molt brillant, al meu entendre—, de la lliga han quedat en el sisè lloc de la classificació general quan en certs diumenges es trobaven en el quart lloc de la coa.

Crec que l'equip hauria pogut quedar més amunt en classificació (de fet només he vist un equip superior, el Cide B), però així i tot es mereixen l'enhora-bona.

Des d'aquestes pàgines vull donar les gràcies als juvenils que enguany acaben, per raons d'edat per la seva dedicació, per les hores que han perdut entre nosaltres i sobretot per la seva il·lusió i entrega. Jo voldria que sempre recordassin amb satisfacció i enyorança els anys que van ser jugadors del P. Arenal com els millors de la seva vida futbolística.

Vos desitjam molta sort a tots: Juan López Navarro, Paco Fernández, José L. Ortega, Severià Quevedo, Juan Manuel Ballester, Mario Zamora, Miguel A. Martínez, Jesús Ramos i Juan Pedro García.

El dia 2 de juny els férem una despedida i els donàrem a tots com un record una foto de tot l'equip i una medalla. En Juanma i en Zamora reberen una copa per hom per ser els màxims golejadors de la temporada.

EL PRESIDENT

Ara que la lliga ha acabat, podem donar una mirada a allò que ha estat aquesta "lliga".

Vam començar empantant amb l'Espanya a dins Llucmajor. I que ho hagués estat de guapo guanyar als llucmajorers! Però no hi va haver manera. Ben aviat, ells van anar amunt i més amunt i nosaltres per avall.

Perquè va ser d'aquesta manera? No direm que ha estat la mala sort, ni donarem la culpa als àrbitres.

Pentura la pot tenir un entrenador que fins a mitjan temporada no es va compenetrar totalment amb els jugadors i que va deixar l'equip a zero físicament i psíquicament.

Tota volta la estacionalitat del nostre poble, ja que els jugadors abandonen el club en acabar la temporada turística o quan tenen vacances.

Tambe s'ha de dir que alguns jugadors no saberen controlar-se damunt el camp i van haver d'esser amonestats o expulsats més d'una vegada, sense

benefici en absolut pel club que defensaven.

Ara, encara no sabem si davallarem de categoria o no. De totes maneres, tant si quedam a preferent com si devallam a primera regional, l'Arenal ha de tirar endavant. Si continuem en la mateixa categoria ha d'esser per fer molt més bon paper que enguany. Si devallam, cal lluitar per recuperar la categoria perduda.

A partir de la temporada vinent, els alevins i els infantils del Lactància així com els juvenils del Parròquia Arenal s'integraran al Club Degà. Això potenciarà i molt la U. E. Arenal que per altre parte intentarà integrar altres activitats esportives.

Perque el S'Arenal ha d'esser més que un club.

Quan els pobles no tenen autogovern, els esports i el futbol en particular supleixen aquesta mancança. A través del futbol arribarem, potser a la unitat necessària per a la creació del nostre municipi. Els hotelers i comerciants de S'Arenal haurien de prendre consciència com fan altres zones similars a la nostra, Cala Millor, Peguera etc. els quals amb el seu recolzament al club l'han fet anar endavant. Una ajuda dels ajuntaments que ens controlen i especialment del de Llucmajor, que dona ajudes a l'Espanya, seria ben desitjable mentre nosaltres no tenguem el nostre propi ajuntament el qual aleshores sí que recolzarà al nostre club.

MATEU JOAN FLORIT

Els juvenils del PARROQUIA ARENAL.

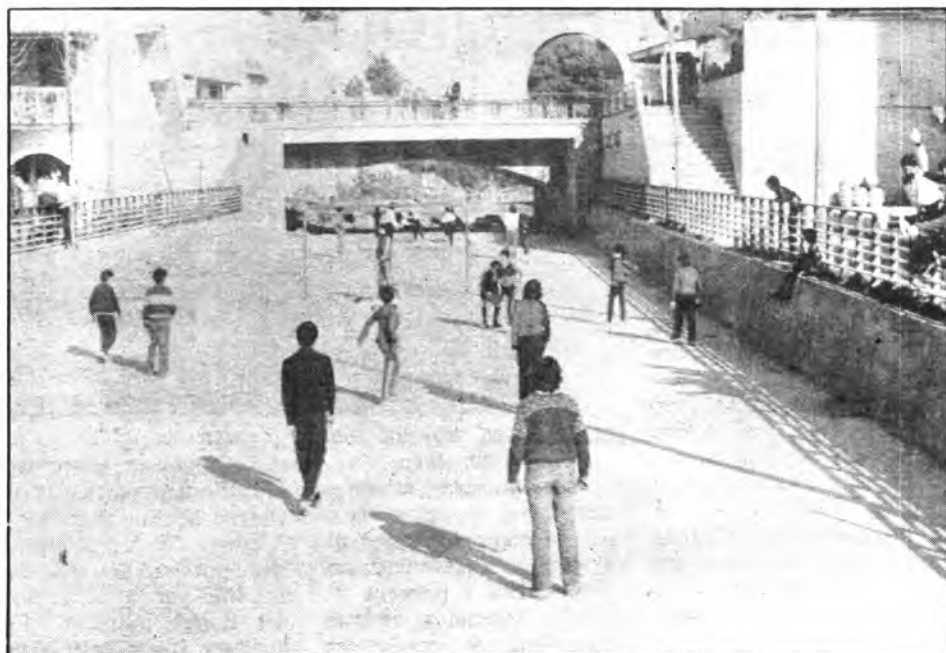
Plaça Reina
M.ª Cristina s/n.
Tel. 26 68 15 - S'ARENAL

COTXE DEL ANY A EUROPA 1982 EFICACIA I BELLESA

RENAULT 9

AGENT OFICIAL: BARTOMEU JAUME I NADAL
A S'ARENAL, SANT CRISTOFOL, 6 TEL. 260001
A LLUCMAJOR, HISPANITAT, 17-16 TEL. 660140

La cultura anglo-saxona s'imposa

Els professors de francès, arraconats pels d'anglès

Proposta d'incloure un quart idioma al BUP

Lola Gonzalez
Barcelona. — L'idioma anglès ha envaït les escoles catalanes arraconant i, fins i tot en alguns casos fent desaparèixer l'ensenyament del francès que fins fa deu anys tenia una hegemonia absoluta a tots els centres.

Aquesta realitat ha estat especialment constatada pels professors de francès que en molts casos han perdut i estan perdent el seu lloc de treball a més del cinquanta per cent de les escoles privades de Catalunya, que han canviat l'idioma obligatori.

La comissió de francès del Col·legi de Doctors i Llicenciats ha adreçat una carta al departament de català exposant aquest problema i justificant la proposta d'incloure un segon idioma estranger obligatori a partir de segon de BUP o si més no, incorporar-lo entre les optatives d'aquest curs. També es demana la inclusió de l'idioma estranger en les proves de selectivitat.

Segons explica a l'AVUI Roser Latorre, professora de francès i integrant d'aquesta comissió, l'Estat espanyol és dels pocs, per no dir l'únic país europeu que només

proposa un idioma estranger en els plans de batxillerat.

Els alumnes bilingües aprenen amb més facilitat

A França, per exemple, hi ha dos idiomes estrangers obligatoris i un tercer optatiu, el primer a partir dels onze anys, el segon a partir dels dotze o tretze i el tercer a partir dels quinze. A Alemanya i a Holanda hi ha també dos idiomes estrangers obligatoris al nivell del nostre batxillerat. A Anglaterra hi ha un idioma estranger obligatori, però els instituts també fan classe d'un segon i fins i tot un tercer idioma, segons el pla d'estudis; a Itàlia s'acaba d'implantar l'ensenyament del segon idioma estranger per primera vegada en aquest curs 81-82.

Els professors de francès són conscients que els alumnes catalans parteixen ja de l'ensenyament obligatori de les dues llengües oficials a Catalunya, però han fet diferents experiències que els demostren que el fet de tenir ja una certa competència en dos idiomes facilita l'aprenentatge d'un

tercer i d'un quart, i consideren que l'aprenentatge de llengües estrangeres, a partir d'una edat en què les altres dues poden estar ja mínimament consolidades, només pot comportar un enriquiment cultural, sense cap frustració.

En la carta adreçada al conseller es destaca la importància dels idiomes estrangers des de diferents punts de vista:

«Per formar els alumnes social i culturalment, mostrant-los una altra manera de viure i de pensar; per tenir més fàcil accés a l'hora de trobar un lloc de treball; per facilitar els contactes o intercanvis entre els diferents països d'Europa (Mercat Comú, Consell d'Europa) i, finalment, per permetre als alumnes estudiar medicina, ciències, matemàtiques, filosofia, i d'altres matèries d'autors estrangers directament en l'original, donat que, molt sovint, no existeixen traduccions, i si n'hi ha no sempre són tan bones com les voldríem».

I és per aquest punt, essencialment pel qual els professors de francès estan especialment molestos.

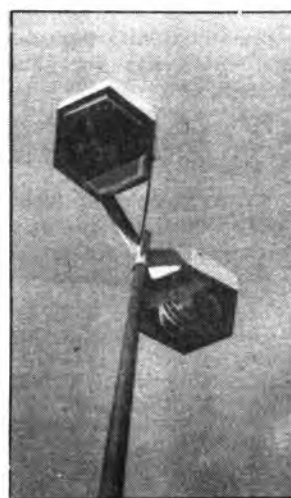

Ajuntament de Llucmajor

Ens hem de congratular amb l'Ajuntament de Llucmajor per la instal·lació i posada en marxa de l'enllumenat públic a la part alta del poble. Unes faroles molt modernes, que aquest mes passat, per primera vegada s'han enceses totes.

Els tàxis, també han estat notícia aquest mes que acaba d'escalar-se i no són notícies negatives de bastonades, vagues o de carrers tallats.

La notícia és la reconversió d'auto-turismes en taxis normals com els de ciutat, amb taxímetre i el lleterero de LLIURE. Po-

ser serà la primera passa cap a la mancomunitat. De totes maneres, és una

passa cap a la normalització lingüística.

A la darrera permanent se va informar que Obres Hidràuliques està a punt de confeccionar els planols per a la remodelació del llit del torrent dels Jueus.

L'Ajuntament hauria de fer lo possible perquè les voreres fossen escalonades a fi que els nins hi tinguin fàcil accés. Està ben demostrat que el torrent per la seva situació geogràfica, ben enmig del poble, és el lloc ideal, tant pels jocs infantils, com per un petit poliesportiu.

Val la pena que ara que se fan planis nous us ho mireu be, senyors regidors.

El darrer crit en bosses i articles en pell

CURTITS

**Avinguda Nacional
devora**

HOTEL TOKIO

BAR DON BENITO

us trobareu be amb Na Vicky i en Miquel

INTERNACIONAL PUB

Edifici Don Benito

Carrer de Sant Bartomeu, 63

Aprop del Camp de Fútbol

COMIDA RAPIDA ECONOMICA
FAST FOOD

**KING'S
FRIED
CHICKEN**

ESPAÑA

el exquisito pollo frito rebozado

Recien hecho
Listo para llevar
To take away
Zum Mitnehmen

Tel. 26 65 62

SALIDA 7

King's

Homes de Bellavista

En Josep Cases i Julià és un dels més coneguts homes al món de l'espectacle. Propietari del Dancing Club "Besame Mucho" de Gomila Parc, d'Es Fogueró a Ca'n Alegria i d'altres llocs tots dedicats a l'espectacle, ara pensa construir la sala de festes més gran de Mallorca. Dotze mil metres de construcció, i un presupost de varis cents de milions de pessetes suposarà aquesta obra que s'espera inaugura la pròxima temporada prop del Passeig Marítim de Ciutat. La sala tindrà cabuda per 2000 persones que podran sopar i contemplar el "show" en un escenari de 50 metres d'amplària.

Trobam En Josep Cases i Julià a la seva torre de Bellavista, on viu tot l'any amb la seva dona i els seus infants. Ens explica que té un pis al passeig Marítim de Ciutat i que fins fa poc vivia la mitat dels

temps al pis i l'altre meitat a la torre de Bellavista. A la fi va decidir mudar-se del tot perquè això d'haver de viure a dues cases és massa feina i massa poca comoditat. Quan Bellavista tenguí

el Pla Parcial aprovat i s'acabi la urbanització, amb totes les comoditats que això comporta, aquesta serà una de les zones millors per a viure de Mallorca, i més quan s'allargui l'autovia de l'Aeroport fins a la carretera de Cala Blava, llavors ens diu, estarem a 15 minuts de Ciutat.

LA SALA DE FESTES

Els dos darrers anys hem comprovat —ens diu En Pep Cases— que les sortides nocturnes dels nostres visitants han man-

cabat. D'això hem arribat a la conclusió que molts dels nostres turistes ja coneixen tot allò que hi ha a la nit de Mallorca. Altrement, avui no disposam de cap lloc idoni, restaurant-espectacle amb capacitat per més de 1000 persones, amb aquestes cartes i una vegada ben analitzades —continua el senyor Cases— va surgir la idea del projecte que posarem en marxa.

La entrada en la sala, segons el projecte, serà sota l'aigua d'una gran cascada de 70 metres de llargada i 20 d'altaria. El vestíbul de 1000 metres quadrats donarà entrada a la sala d'espectacles. Aquesta sala tindrà tres altures a fi de facilitar la visió de manera que cada comensal pugui veure l'espectacle amb tota comoditat.

"Els clients de la plan-

ta superior, ens matisa En Pep Cases, per davallar a la pista de ball, ho feren per unes escales d'aigua que acaben directament damunt la pista.

L'ESCENARI

Donades les mides de l'escenari, 60 metres de llargada per 30 de profunditat (el Lido mideix 18 per 8) les possibilitats són enormes. "Efectivament —ens aclareix el senyor Cases— Tindrà quatre ascensors hidràulics que feren pujar i devallar els decorats. De la mateixa manera desplaçarà a la orquestra que serà de 30 professors".

"L'equip de so —continua En Cases— serà de 120 canals, un magnetofon de 8 pistes, més quatre de 2 i la possibilitat de fer gravacions en directe, per

la qual cosa també disposarà d'un equip de varies cameres de video, efectes especials de llum, etc".

EL PERSONAL

"Un altre dels punts importants —en diu En Pep Cases— és el personal. Per a ells hi haurà uns camerins amb una superfície de 1.200 metres quadrats i un altre sala pel personal pròpi de l'espectacle, empleats i conductors dels autobusos que duen els turistes. Dins aquest lloc hi haurà una sala de cine, sala d'estar etc.

En parlar del que això costarà, En Pep Cases no ho dubta. "Això que pensam construir no és car ni barat. Lo que si hi ha és la experiència de 25 anys dins el món de l'espectacle, professionalitat i imaginació.

ADESIARA

Sí senyora

Hi ha moments que hom té la impressió que la anormalitat de la situació de la llengua és tan absoluta a Catalunya (i no parlem de les altres terres de parla catalana) que difícilment podrà tenir èxit el propòsit d'aconseguir que la normalització sigui assumida activament com a objectiu real per tots els estaments de la societat (i de passada acceptada també a la resta de l'Estat).

Aconseguir el gran repte actual —que el qui sap parlar català ho faci en tota ocasió (tret de quan es troba davant d'un persona que no l'entén, fet cada dia menys freqüent) i que el qui no sap parlar-lo encara accepti aquest ús com a pas normalitzador— és demanar un canvi fonamental (petit però difícil en una població amb costums tan arrelats en els darrers quaranta anys) en els hàbits de la població de parla habitual catalana.

La participació en reunions, a diferents municipis, on es parla i accepta aquesta necessitat com a eina imprescindible i urgent de normalització, i on les intervencions dels que són de parla habitual catalana cauen encara, repetidament, en el mateix vici que rebutgen, podria desanimar més d'un.

Per altra banda, preocupa la situació a les escoles, on molts mestres catalans es veuen incapaços de tractar tots els nens com a catalans, i on l'ús exclusiu del castellà davant dels alumnes que són de parla familiar castellana retarda (i posa en dubte, sovint) l'aprenentatge del català i la plena integració d'aquests alumnes en la societat catalana (a més del greu problema que creen per als professors de català, que es troben amb molts alumnes que no tenen cap motivació per a integrar-s'hi).

Per tot això, he d'agrair públicament la senyora que vaig tenir davant meu a l'autobús a mig matí l'altre dia. Portava un nen (segurament el seu nét) de cinc o sis anys. El nen parlava la llengua de la seva llar, el castellà, i la senyora li parlava continuament en català. Quan trigà aquell nen a dominar la llengua pròpia del seu poble, amb una àvia així? Quatre mesos? Sis mesos? Aquell noi, sense haver sofert cap daltabaix, cap trauma, aprendrà i estimarà aquesta llengua nostra sense (evidentment) que tingui cap problema amb la llengua habitual dels seus pares. Àvies de Catalunya, gent gran d'arreu de les terres de parla catalana, preneu exemple d'aquesta senyora que he pogut felicitar a l'autobús. A la botiga, a l'escola, a la llar, tractem tots els infants com a catalans, i ajudem-los a integrar-se plenament en la nostra societat.

Va per aquí, també. Sí senyora.

Miquel Strubell i Trueta

Pepe Casas

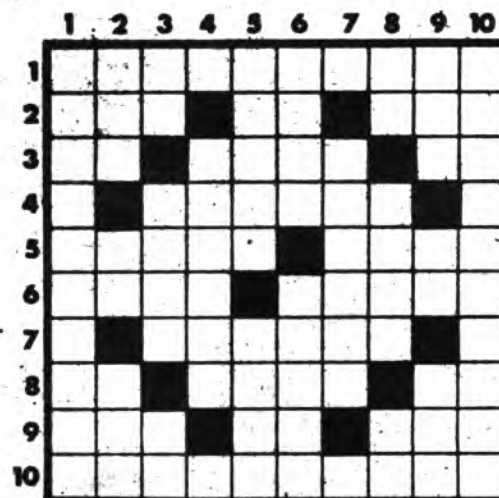
ENCREUATS

Horizontals

1. Matriu d'una bèstia. — 2. Salutació evangèlica. Que encara serveix. Igualment. — 3. Nota musical. Nom de lletra. Antigament, do. — 4. Mui jove. (pò). — 5. L'escriptor més universal en llengua catalana. Vas en forma de campana o caseta, que serveix d'habitació a un eixam d'abelles. — 6. D'or. Vila de la Ribera d'Ebre. — 7. La part d'una mitja o mitjó que correspon a la planta del peu. — 8. Forma del pronom de primera persona. Suau al tacte. Al revés, cinquanta. — 9. Nascut. Al revés, antic títol iranià. Mesquí. — 10. Treus les coses del lloc on estan per posar-les en un altre.

Verticals

1. Amb energia viril. — 2. Pare del pare o de la mare. Símbol del luteci. Massa d'aigua salada que cobreix una gran part de la superfície de la Terra. — 3. Preposició. Parets. La teva. — 4. Mes de l'any. — 5. Al revés, tramús. Al revés, acció de ballar. — 6. Glòbul líquid. Blat candià. — 7. Fets venir devers ells mateixos. — 8. Forma del pronom de segona persona. Teixit de seda assajat Al revés, símbol de l'estronci. — 9. Repetit, rosc de la consciència. Consonants consecutives. Al revés, déu del vent. — 10. Boca del cor (pl).

Solucions

H: 1. Madriduera. — 2. Ave. Bo. Tan. — 3. St. Jota. Ut. — 4. Muiats. — 5. Llull. Rusc. — 6. Auri. Xerta. — 7. Soleta. — 8. Em. Llis. LD. — 9. Nat. aX. Rol. — 10. Trabsaltes.

J. Ruisselma

Cade vespre música en viu
Amb l'orquestra
SOMBRERO

**DANCING
CLUB**

telefonos: 283854 -283616. Gomila Park. Palma de Mallorca.

EL RESTAURANT ESPECTACLE DE MALLORCA

FINAL AUTOPISTA-CARRETERA DE SANTANYI

Reserves: 26 27 45 - 28 32 54